

(۱۴۲) نہقام و دہم بہ تالہ کان لہ خہلکی (دوای گورینی پروگہ لہ قودسہ وہ بو کہعبہ) دہلین: باشہ چی وای لیگردن کہ واز لہ پروگہ پیشوہ کہ بہینن؟! کہ جاران پرویان تیڈہ کرد، بییان بلی: پروژہ لآت و پروژاوا و (ہہموولایہک) خوا خاوہ نیہ تی ہہر کہسیکی بویت رینموویی دہ کات بو ریگہو ریبازی راست و پہوان.

(۱۴۳) بہو شیوہ یہش ٹیوہمان بہ گہ لیکی میانہ رپہ و گیراوہ (لہ ہہموو پروویہ کہوہ، لہ پرووی عبادت و خواپرستیوہ، لہ پرووی دنیاو قیامہ تہوہ، لہ پرووی داخوایہ کانی روح و نہفسہوہ... ہتد) تا بینہ شایہت بہسہر خہ لکیوہ (تا بزائن ٹہم ٹابن و پہرنامہ یہ ہہمووی مایہی خیرو سہرہ رزیہ بو تاک و کومہل لہ ہہموو سہرہ میکدا و لہ ہہموو بوارہ کانی ژیاندا) و بو ٹہوہی پیغہ مہریش (لہ ہہموو ٹہو بوارانہ دا ماموستا و رابہری ٹیوہ بیت و لہ پروژی قیامہ تدا) شایہ تی بدات (بو دلسوژانسی ٹومہ تی لہسہر ٹہوہی بہ ٹہرکی

سَيَقُولُ السُّفَهَاءُ مِنَ النَّاسِ مَا وَلَدَهُمْ عَن قَدِيمٍ إِنِّي كَانُوا عَلَيْهِمْ قُلُوبًا لَّيْسَ لَهُم شَرْعٌ وَلَا عَمْرٍؤُا يَهْدِي مَنْ يَشَاءُ إِلَيْكَ صِرَاطٌ مُسْتَقِيمٌ ﴿١٤٢﴾ وَكَذَلِكَ جَعَلْنَاكُمْ أُمَّةً وَسَطًا لِتَكُونُوا شُهَدَاءَ عَلَى النَّاسِ وَيَكُونَ الرَّسُولُ عَلَيْكُمْ شَهِيدًا وَمَا جَعَلْنَا الْقِبْلَةَ الَّتِي كُنْتَ عَلَيْهَا إِلَّا لِيَعْلَمَ مَنْ يَتَّبِعَ الرَّسُولَ مِمَّنْ يَنْقَلِبُ عَلٰى عَقِبَيْهِ وَإِنْ كَانَتْ لَكَبِيرَةً إِلَّا عَلَى الَّذِينَ هَدَى اللَّهُ وَمَا كَانَ اللَّهُ لِيُضِلَّ عِبْرَتَكُمْ إِنَّكَ اللَّهُ وَالنَّاسُ لَرُءُوفٌ رَحِيمٌ ﴿١٤٣﴾ قَدْ زُرِيَ الْقَلْبُ وَجْهَكَ فِي السَّمَاءِ فَكَوْنَتْكَ قِبْلَةً تَرْضَاهَا فَوَلِّ وَجْهَكَ شَطْرَ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ وَحَيْثُ مَا كُنْتُمْ فَوَلُّوا وُجُوهَكُمْ شَطْرَهُ وَإِنِ الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ لَيَعْلَمُونَ أَنَّهُ الْحَقُّ مِن رَّبِّهِمْ وَمَا اللَّهُ بِغَفُولٍ عَمَّا يَعْمَلُونَ ﴿١٤٤﴾ وَلَئِن آتَيْتَ الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ بِكُلِّ مَائِدَةٍ مَّا تَشَاءُوا قَبْلَ ذَلِكَ وَمَا آتَيْتَ بِشَيْءٍ قَبْلَهُمْ وَمَا بَعْضُهُمْ بِشَيْءٍ قِبْلَةَ بَعْضٍ وَلَئِن أَسْبَغْتَ أَهْوَاءَهُمْ مِّن بَعْدِ مَا جَاءَكَ مِنْ أَلْعَلِمَ إِنَّكَ إِذًا لِنَالِقٍ لِّمَنِ ﴿١٤٥﴾

سہرسانی خویمان ہہستاون) و ٹہو قبیلہو پروگہ یہش روت تیکردبوو (کہ بیت المقدس بوو) کہ گورانکاریمان پہسہردا ہیٹا تہنہا بو ٹہوہ بوو بزائین و دہرکہ ویت، کی شوینکہو تہی پیغہ مہرہ بیت و کیش پاشہ و پاش ہہلدہ گہر پتہوہ، ہہرچہ ندہ (گورینی قبیلہ) بوو بہ ہوئی نارہ حہ تیہ کی گہورہ، مہ گہر لہسہر ٹہوانہی خوا دلایانی دامہ زاندبوو و رینموویی کردبوون، بیگومان خوا ٹیمان و باوہرداریی و (نوژتان) زاہہ ناکات، چونکہ بہراستی خوا بو خہلکی، زور بہسوزو بہ بہزہیی یہ.

(۱۴۴) ٹہی پیغہ مہر (ﷺ) بہراستی چاوگیران و ہہلسوپانی روو خسارت روو بہ ٹاسمان دہ بینین (کہ بہ ہیوای رووگہ یہ کی تابیہ تیت، ٹیمہش ٹاگاداری نیازی دلٹ بووین) سویند بہ خوا ٹیمہیش روت و دہرچہ رخینن بو رووگہ یہ کی پی رازی و خوشنوود بیت، دہ رووت و ہرچہ رخینہ بہرہ و لای کہعبہ (المسجد الحرام) و ٹیوہش ٹہی موسولمانان لہ ہہر کوئی بوون، بہرہ و لای ٹہوئی رووتان و ہرچہ رخینن، بہراستی ٹہوانہش کتیبیان پی گہیشٹوہ (لہ گاور و جوو) چاک دہزان کہ (ٹہم گورانی رووگہ یہ) حہ قیقہت و راستیہ و فہرمانی پہرہ و دگاربانہ (لہ تہوورات و ٹینجیلدا ٹامازہی بو کراوہ) و خوا ہہرگیز بی ٹاگانہ لہو کارو کردہوانہی کہ ٹہنجامی دہدہن.

(۱۴۵) سویند بہ خوا ٹہ گہر بچیت بو لای ٹہوانہی کتیبیان بو ہاتوہ، بہ ہہر بہ لگہ یہک بستہ ویت شوینی راستی بہکون و روویکہ نہ رووگہی تو، رووی ٹیناکہن و بہقسہت ناکہن، تو ش ہہرگیز شوینکہو تہی رووگہی ٹہوان نابیت، ٹہوانیش ہہندیکیان شوینکہو تہی رووگہی ہہندیکی تریان نین، سویند بہ خوا ٹہ گہر تو شوین ہہواو ٹارہ زووی ٹہوان بہکویت، دوای ٹہوہی زانیاری تہواوت پیراگہ یہنرا لہم بارہ یہوہ، بیگومان تو ش دہچیتہ ریژی ستہ مکارانہوہ (ٹہستہ مہ تو وابت، ٹہی فرستادہی خوا).

(۱۴۶) ئەوانەى كۆيىمان پىي بەخشيون پىيغەمبەر ﷺ دەناسن ھەرۆك چوڭ نەوھەكانى خوڭيان دەناسن، بىگومان دەستەيەك لەوان ئەو راستىيە دەشارنەو، لەكاتىكدا دەشزانن محمد ﷺ فرستادەى خوايە.

(۱۴۷) حەق و راستى ھەر ئەوھەيە لەلايەن پەرودەگار تەوھ پىي تاراگەيەنراو، نەكەي لەريزى ئەو كەسانەدا بيت گومان و دوودلى (بو خەلكى) دروست دەكەن.

(۱۴۸) بو ھەرگەل و ميللە تىك روگە و قبيلە يەك ھەيە، خوا روويان وەر دەچەرخىيىت بو لاي، (دە ئىوھى موسولمان) پىشبرىكى بکەن لەچاكەكاندا، روو لە ھەركوئى بکەن و لەھەركوئى بن خوا ھەمووتان كو دەكاتەوھ چونكە بەراستى ئەو خوايە بەتوانايە بەسەر ھەموو شتىكدا.

(۱۴۹) لە ھەر شوپىيىكەوھ دەرچويىتە دەرەوھ (لە ھەركوئى بوويت لەماليان سەفەر، لەكاتى نوپۆھەكاندا) روو بکەرە كەعبەى پىروژ، بىگومان ئەو فەرمانە حەق و راستىيە و لەلايەن پەرودەگار تەوھەيە، خوايش غافل و بىئاگا نىھ لەو كاروكر دەوانەى كە ئەنجامى دەدەن.

الَّذِينَ اتَيْنَهُمُ الْكِتَابَ يَعْرِفُونَهُ كَمَا يَعْرِفُونَ أَبْنَاءَهُمْ وَإِنَّ فَرِيقًا مِنْهُمْ لَيَكْتُمُونَ الْحَقَّ وَهُمْ يَعْلَمُونَ ﴿۱۴۶﴾ الْحَقُّ مِنْ رَبِّكَ فَلَا تَكُونَنَّ مِنَ الْمُمْتَرِينَ ﴿۱۴۷﴾ وَلِكُلِّ وُجْهٍ هُوَ مَوْبِقٌ فَأَسْتَفِهُوا الْعَجْرَبَاتِ أَيْنَ مَا تَكُونُوا يَأْتِي بِكُمْ اللَّهُ جَمِيعًا إِنَّ اللَّهَ عَلَّ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿۱۴۸﴾ وَمِنْ حَيْثُ خَرَجْتَ فَوَلِّ وَجْهَكَ شَطْرَ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ وَإِنَّهُ لَلْحَقُّ مِنْ رَبِّكَ وَمَا اللَّهُ بِغَفِلٍ عَمَّا تَعْمَلُونَ ﴿۱۴۹﴾ وَمِنْ حَيْثُ خَرَجْتَ فَوَلِّ وَجْهَكَ شَطْرَ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ وَحَيْثُ مَا كُنْتُمْ فَوَلُّوا وُجُوهَكُمْ شَطْرَهُ يُحَرِّمُ الْكُفْرَ لِلنَّاسِ عَلَيْكُمْ حُجَّةٌ إِلَّا الَّذِينَ ظَلَمُوا مِنْهُمْ فَلَا عَشْرَ لَهُمْ وَأَخْسَوْا لِوَالِدَيْكُمْ إِذَا حَضَرُواكُمْ وَأَلْزَمُوا كَلِمَ تَهْتَدُونَ ﴿۱۵۰﴾ كَمَا أَرْسَلْنَا فِيكُمْ رَسُولًا مِنْكُمْ يَتْلُو عَلَيْكُمْ آيَاتِنَا وَيُزَكِّيكُمْ وَيُعَلِّمُكُمُ الْكِتَابَ وَالْحِكْمَةَ وَيُعَلِّمُكُم مَّا لَمْ تَكُونُوا تَعْلَمُونَ ﴿۱۵۱﴾ فَادْكُرُوا فِي آذَانِكُمْ وَأَنْشِكِرُوا لِي وَلَا تَتَذَكَّرُونَ ﴿۱۵۲﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اسْتَعِينُوا بِالصَّبْرِ وَالصَّلَاةِ إِنَّ اللَّهَ مَعَ الصَّابِرِينَ ﴿۱۵۳﴾

(۱۵۰) لە ھەر لایەكەوھ رویشتیئە دەرەوھ و لە ھەركوئى بوويت (لەكاتى نوپۆھەكاندا) روو بکەرە كەعبەى پىروژ و ئىوھش (ئەى موسولمانان) لە ھەر كوئى بوون و ھەن رووتان وەرچەرخىن بەلای ئەودا، تاخەلكى و ميللە تانى تر ھىچ بەلگەيە كيان نەبيت بەسەرتانەو، مەگەر ستمەكارانىيان (كە بەھىچ بەلگەيەك قایل نابن و ھەر ئاشووب و پىلان دەگىرن)، جا لەو تاوانبارو پىلانگىرانە مەترسن، بەلكو تەنھا لە من بترسن، تا نازو نىعمەتى خۆمتان بەتەواوى بەسەردا برىژم (كە مانەوھەيە لەسەر رىگەى راست لە دنبادا و بەھەشتى بەرىن و رەزامەندى خوايە لە دواپۆژدا) بو ئەوھى ھەول بەدن بەردەوام رىبازى ھىدايەت بگرنەبەر.

(۱۵۱) ھەر وھەكو (بو تەواو كردنى نازو نىعمەتم) لە نپوتاندا پىيغەمبەر پىكەم لە خوڭتان بو روھوانە كروون كە ئايەتەكانى منتان بەسەردا دەخوڭىيئەوھ، دل و دەروون و روالەت و ئاشكراتان خاوين دەكاتەوھ، فىرى قورئان و حىكمەت و دانايىتان دەكات، ئەو شتەنەتان فىر دەكات كە ھەرگىز خوڭتان نەتاندەزانى.

(۱۵۲) (دەى كەواتە) ئەى ئىمانداران ئەگەر يادى من بکەن، منىش يادى ئىوھ دەكەم و سوپاسگوزارى من بن و سوپاس ناپەزىرو سپلەيى بەرامبەر مەكەن.

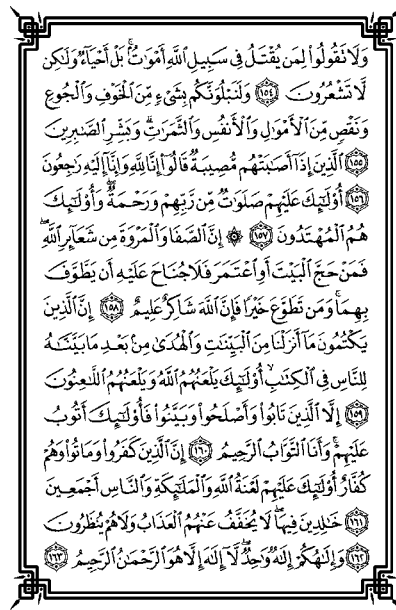
(۱۵۳) ئەى ئەوانەى ئىمان و باوھەرتان ھىناوھ داواى كوھمەك و يارمەتى لە خوا بکەن بەھوى ئارامگرتن و نوپۆ كەردنەوھ، دلنباين كە خوا يارو ياوھرى خوڭرو ئارامگرنە.

(۱۵۴) جا ھەرگیز به و کسانه ی له رپگه ی خوادا ده کوژرین و شه هید دهن، مه لین: مردوون، نه خیر ئه وانه زیندوون و به لام ئیوه ههست به زیندووویه تی ئه وان ناکهن.

(۱۵۵) سویند به خوا تاقتیان ده که ینه وه به که میک له ترس و بیم و برسیتی و که م بوونی مال و سامان و مردنی که س و کارو تیاچوونی بهرو بوومی کشتوکال، جا مژده بده به و کسانه ی خوگرو نارامگرن...

(۱۵۶) که ئه وانه ن ههر کاتیک تووشی به لاو ناخوشیه که ده بن ده لین: ئیمه مولکی خواین و هه رچی هه مانه به خششی خواجه، سه ره ئه نجامیش ته نها ههر بو لای ئه و زاته یه گه رانه وه مان.

(۱۵۷) ئا ئه وانه چه نده ها ستایش و ره حمه ت و میهره بانی به سه ر یاندا ده باریت له لایهن پهروه ردگار یانه وه و ئه وانه ئه و کسانه ن ریبازی

هیدایه تیان و هرگرتوه.

(۱۵۸) به راستی صه فا و مهروه (که دوو جیگهن له پال که عبه دا) له دروشمه کانی خوا ی پهروه ردگارن، جا ئه وه ی حه جی مالی خوا ده کات، یاخود عه مره ئه نجام ده دات (که له هه موو کاتیکی سالدا ده کریت) ئه وه هیچ گونا هیکی له سه ر نیبه ئه گه ر هاتوچۆ بکات له نیوانیاندا، ئه وه ش خو به خشی ده کات و (عه مره و طواف) ی زیاتر ده کات با بزانیت که خوا سوپاسگوزارو زانایه.

(۱۵۹) به راستی ئه وانه ی که بهرنامه و رینمووییه کانی ئاشکرای ره وانه کراوی ئیمه ده شارنه وه که نار دوو مانه، دوا ی ئه وه ی بو خه لکیمان روون کردۆ ته وه له کتیبه کاندا، ئا ئه وانه خوا نه فرینیان لیده کات و نه فرین کارانیش نه فره تیان لیده کهن...

(۱۶۰) جگه له وانه ی که ته وه بیان کردوه و چاکسازیان ئه نجامدا وه و ئه و حه قیقه ت و راستیانه یان روون کردۆ ته وه که جارن شار دبوویانه وه، ئا ئه وانه گه رانه وه که بیان لی وهرده گرم و ته نها منیشم که به ته واوی ته وه وهرگرو دلوقان و میهره بانم.

(۱۶۱) به راستی ئه وانه ی که بی باوهر بوون و به بی باوهری مردوون، ئا ئه وانه له عنه ت و نه فرینی خوا و فریشه کان و هه موو خه لکیان به گشتی به سه ردا داده باریت...

(۱۶۲) ئه وانه به و نه فرینه وه له ئاگری دۆزه خدا بو هه میشه ده میننه وه و ئه و سزایه یان له سه ر سووک ناکریت و به چاوی سوژه وه ته ماشا ناکرین.

(۱۶۳) خوا ی ئیوه خوایه کی تاك و ته نه یه، جگه له و زاته خوایه کی تر نیه، هه ره ئه و خوایه ش به خشنده و میهره بان و به به زه بیه.

إِنَّ فِي خَلْقِ السَّمَكَاتِ وَالْأَرْضِ وَأَخْتِلَافِ اللَّيْلِ وَالنَّهَارِ
وَالْفُلُوكِ الَّتِي تَجْرِي فِي الْبَحْرِ يَمِينًا بِنِعْمِ اللَّهِ وَمَا أَنْزَلَ اللَّهُ
مِنَ السَّمَاءِ مِنْ مَّاءٍ فَأَحْيَا بِهِ الْأَرْضَ بَعْدَ مَوْتِهَا وَبَنَّ فِيهَا
مِنَ كُلِّ دَابَّةٍ وَتَمْرِيْفِ الرِّيحِ وَالسَّحَابِ الْمُسَخَّرِ
بَيْنَ السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ لَآيَاتٍ لِّقَوْمٍ يَعْقِلُونَ ﴿۱۶۴﴾ وَمِنَ
الَّذِينَ مَنْ يَخُذُ مِنْ دُونِ اللَّهِ أَنْدَادًا يُحِبُّونَهُمْ كَحُبِّ اللَّهِ
وَالَّذِينَ ءَامَنُوا أَشَدُّ حُبًّا لِلَّهِ وَلَوْ يَرَى الَّذِينَ ظَلَمُوا إِذْ يَسْرُونَ
الْعَذَابَ أَنَّ الْقُوَّةَ لِلَّهِ جَمِيعًا وَأَنَّ اللَّهَ سَدِيدٌ الْعَذَابِ ﴿۱۶۵﴾
إِذْ تَبَرَأَ الَّذِينَ اتَّخَفُوا مِنَ الَّذِينَ اتَّخَفُوا مِنْهُمْ وَرَأَوْا الْعَذَابَ
وَنَقَطَعَتْ بِهِمُ الْأَسْبَابَ ﴿۱۶۶﴾ وَقَالَ الَّذِينَ اتَّخَفُوا لَوْ كُنَّا
لَنَا كِرَّةٌ فَنَتَّبِعُ آلَ مَنبُتٍ كَمَا تَبِعُوا وَمَا كُنَّا كَذَلِكَ يُرِيدُونَ اللَّهُ
أَعْمَلَهُمْ حَسْرَتٍ عَلَيْهِمْ وَمَا هُمْ بِخَارِجِينَ مِنَ النَّارِ ﴿۱۶۷﴾
يَأْتِيهَا النَّاسُ كُلُّوا مِن مَّا فِي الْأَرْضِ حَلْكَهَا كَلْبًا وَلَا تَتَّبِعُوا
خُطُوَاتِ الشَّيْطَانِ إِنَّهُ لَكُمْ عَدُوٌّ مُّبِينٌ ﴿۱۶۸﴾ إِنَّمَا مَرْكَبُكُمْ
بِالسُّوءِ وَالْفَحْشَاءِ وَأَنْ تَقُولُوا عَلَى اللَّهِ مَا لَا تَعْلَمُونَ ﴿۱۶۹﴾

(۱۶۴) به پرستی له دروستکردنی ناسمانه کان و زهوی و
نالوگوری شهوو روژدا و له و که شتیانه دا که ده گهرین و له و
ئاوهی که خوا له ناسمانه وه ده بیارینیټ و ئینجا به هو یه وه
زهوی پی زیندوو ده کاته وه دواى ووشک بوون و مردنی،
ههروه ها جوړه ها زینده وهر و گیانه بهر و مارو میرووی
له سهر روکاری زه ویدا بلا و کردوټه وه و گورانندن و
هاتووچو پیکردنی باو شه مال و راگیر کردنی هه و ره کان له
نیوان ناسمان و زه ویدا، ئه مانه هه موو به لگه و نیشانه ی
به هیزن بوټه وانه ی که عه قل و بیرو هوشیان ده خنه کارو بیر
له ده سه لاتی پی سنووی خوا ده که نه وه.

(۱۶۵) (له گه لئو هه موو به لگه ناشکرایانه دا) هه ندیک که س
هه یه له جیاتی ئه وه ی خوا په رست بیټ، شتانی تر داده تاشیټ
بو خووی و (شوین رینمووییه کانی خوا ناکه ویت و)
خوشه ویستی و سوژی دده دات به و بت و بهر نامولکه و تووله
ریگه یانه و خوشی ده وین، وه ک چون ئیمانداران خویان خوش ده ویت، به لام ئه وانه ی ئیمان و باوره پریان هیټا وه
زور زیاتر خویان خوش ده ویت (ههر به راورد ناکریت) جا ئه وانه ی که سته میان کردوه گهر ده بیانزانی
له کاتیگدا که به چاوی خویان روو به پرووی ئه و سزایه ده بنه وه، ئه و کاته به پرستی بویان دره ده که ویت که هیزو
تواناو ده سه لات ههر هه مووی به ده ست خویاه و دلنیاش ده بن که ئه و خویاه سزاکه ی زور به ئازاره (بوټ
سته مکاران)...

(۱۶۶) (بیگومان له و کاته دا که سزای پروژی دواپی ده بینن)، ئه وانه ی که خه لکی شوینیان که و تیبون خویان
به ریی ده کهن و له شوینکه و ته کانیان حاشا ده کهن، به تاپیه ت کاتیک ئه و سزا توندو تیژه ده بینن، هه موو
په یوندییه کان ده بچریت که له نیوانیاندا هه بوو و هیچ به لگه و بیانویه کیان به ده سته وه نامینیټ که خویانی پی
رزگار بکه ن...

(۱۶۷) ئه وانه ش که شوینکه و ته بوون ده لین: خوژگه نوره یه کمان بو بلوایه ئیمه ش ئاوا خو مان به ریی ده کرد
له وان، ههروه که ئه وان خویان به ریی کرد له ئیمه، ئا به و شیوه یه خوا سه ره ئه نجامی کارو کردوه وه کانیان نیشان
ده دات و بویان ده کاته ئاخ و حه سرت له سه ریان، به راستی ئه وانه هه رگیز له دوزه خ ده رچوونیان نی یه.

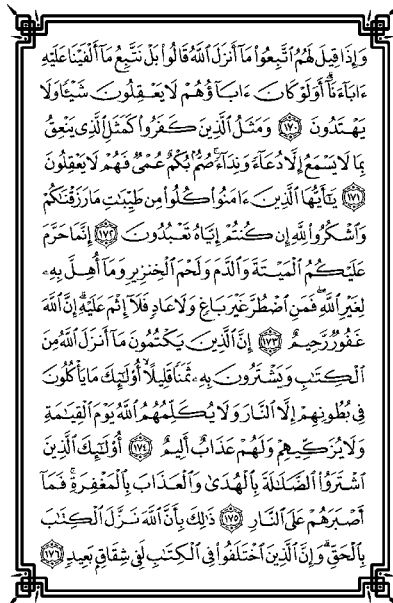
(۱۶۸) ئه ی خه لکینه! له رزق و روژی حه لال و پاکی زهوی بخون (توخنی قه دهغه کراوه کان مه که ون) و
شوین هه نگاوه کانی شه یتان مه که ون، چونکه بیگومان ئه و دوژمنیکی ناشکراتانه.

(۱۶۹) بیگومان ئه و شه یتانه ههر فه رمان به خراپه و گوناوه تاوان ده کات، ههروه ها هاتان دده دات بوټنی
هه ندیک شت یان هه لبه ستنی هه ندیک گوفتار به ده م خواوه بیټه وه ی بزائن (که سه ره ئه نجامی ئه و کاره تان
چه نده مه تر سیداره).

(۱۷۰) تہ گہر بہو خہ لکہ نادانہ بوترتیت: شوینتی
 تہو بہرنامہ یہ بکہون کہ لہ لایہن خواوہ رہوانہ
 کراوہ، دلین: نہ خیر، ہہر شوینتی تہوہ دہ کہوین کہ
 باوو باپیرانمان پیوہی تالوودہ بوون و لہسہری
 راہاتوون، تیا تہ گہر باوو باپیرانیشیان تی
 نہ گہ یشتو ہیچ نہ زان و ناشارہ زاو رینموویش
 وہرنہ گرن (ہہر شوینیان دہ کہون؟!).

(۱۷۱) نمونہی بی باوہران (لہ گہل پیغہ مہردا
 لہوہی کہ سوود وہرناگرن لہم وہ کو تہو شوانہ
 وایہ: کہ ہاوار دہ کات بہسہر تاژہ لہ کہیدا، بہ لام
 تیی ناگن، تہنہا کہ پرو لال و کویرن و ژیری و
 ہوشمہ ندیان لہ دہستداوہ.

(۱۷۲) تہی تہوانہی باوہرتان ہیناوہ، بخون لہو

پرزق و روڑیہ چاک و باشانہی کہ پیمان بہ خشیوون و بہر دہوام سو پاسگوزاری خوا بکہن
 تہ گہر تہوہ تہنہا تہو دہ بہرستن.

(۱۷۳) (خوای پەروردگار) تہنہا مردارہوہ بوو و خوین و گوشتی بہراز و تہو مالاتانہی کہ
 ناوی غہیری خویان لہ کاتی سہر برنیدا لہسہر ہینراوہ، حہرامی کردووہ لیتان، جا تہ گہر
 کہ سیک پیوستی ناچاری کرد بہ خوار دنیان بی زیادہ پوہی و لہ سنوور دہرچوون، تہوہ ہیچ
 گوناہیکی لہسہرنی بہ، بہراستی خوا زور لیخوشبوو بہ بہزہی و دلوفانہ.

(۱۷۴) بیگومان تہوانہی نیگای خوا دہشارنہوہ کہ لہ کتیبہ کانیدا رہوانہی کردوون (تہورات
 و ئینجیل و قورٹان) و بہو شاردنہوہیہ ترخیکی کہم بہدہست دہہینن (تہ گہر ہہموو دنیاشیان
 دہستکہویت لہ بہرامبہرہوہ ہہرکہمہ)، تا تہوانہ تہنہا تاگر دہخون و سکیانہی لی پڑدہ کہن،
 لہ روڑی قیامہ تیشدا خوی گہورہ نایاندوینیت و خاوینیاں ناکاتہوہ (لہ چلک و چہ پہلی
 گوناہیان) و ہہر سزای بہ تیشیان بو ہہیہ...

(۱۷۵) تا تہوانہ کہسانیکن کہ گومراییان وہرگرتوہ لہ باتی ہیدایہت و سزایان کریوہ لہ
 باتی چاوپوشی و لیووردن، تیا چہندہ خوگرن لہسہر تاگری دوزہخ!!

(۱۷۶) (تہو ہہرہشہیہ) لہ بہر تہوہیہ بہراستی خوا کتیبہ پیروڑہ کانی بہحہق و راستی
 دابہ زاندووہ، بیگومان تہوانہش کہ ناکوکیان لہسہری ہہیہو ہہر رایان جیاوازہ لہ بہرامبہر
 کتیبہ تاسمانیہ کانہوہ، تہوانہ ہہر لہ کیشمہ و کیش و بہرہرہ کانہیہ کی دوور لہ راستیدان.

﴿لَسَّ أَلْبَرَّ أَنْ تُؤَلُّوا وَجُوهَكُمْ قِبَلَ الْمَشْرِقِ وَالْمَغْرِبِ وَلَكِنَّ
 الْبَرَّ مَنْ آمَنَ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ وَالْمَلَائِكَةِ وَالْكِتَابِ
 وَالرِّسَالِ وَآمَنَ عَلَىٰ أَعْيُنِهِ بِذِي الْقُرْبَىٰ وَالْيَتَامَىٰ
 وَالْمَسْكِينِ وَالْأَسْبَابِ وَالسَّابِقِينَ فِي الْإِقَابِ وَأَقَامَ
 الصَّلَاةَ وَآتَىٰ الزَّكَاةَ وَالْمُؤْتُونَ بِعَهْدِهِمْ إِذَا عَاهَدُوا
 وَالصَّابِرِينَ فِي الْبَأْسَاءِ وَالضَّرَّاءِ وَحِينَ الْبَأْسِ أُولَئِكَ الَّذِينَ
 صَدَقُوا وَأُولَئِكَ هُمُ الْمُتَّقُونَ ﴿۱۷۷﴾ تَتَابَعُوا الَّذِينَ آمَنُوا كَتَبَ
 عَلَيْكُمُ الْقِصَاصَ فِي الْقَتْلِ الْمُقْتُلِ بِالْمِثْلِ وَالْعَدْوِ بِالْعِدْوِ
 وَاللَّيْنِ بِاللَّيْنِ وَالْجُنْدِ بِالْجُنْدِ وَأَن يَكُنْ لَكُمُ الْيَوْمَ
 عَدُوٌّ لَكُمْ فَكُنْ لَهُ عَدُوًّا مِثْلَ مَا كَانَ لَهُ عَدُوًّا لَكُمْ
 إِذَا قَاتَلْتُمُوهُمْ فَاقْتُلُوا الْمُتَّقِينَ بَدَأَ الصَّالِحِينَ
 إِذِ ابْتَدَأَ الظَّالِمِينَ لِيُظَاهِرَ مِنكُمْ شِرْكَهُمْ فَأُولَئِكَ
 سَابِقَةُ الذُّلِّ لِظَالِمِيكُمْ أُولَئِكَ هُمُ الرَّاغِبُونَ إِذْ
 قَاتَلْتُمُوهُمْ يُؤْتِيهِم مَّا يُبْتَغُونَ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا
 وَرُوَاهُمْ كَمَا يُرِيدُونَ وَالَّذِينَ آمَنُوا هُمُ الْمُتَّقُونَ ﴿۱۷۸﴾

(۱۷۷) کرداری چاک و کاری باش تهنها بریتی نیه له
 رووکردتان بهرو پوژهلالت و پوژتاوا (چونکه
 جوله که زور لهسه گورانی قبیله دووان و پرو
 پاگهندهی زوریان کرد)، به لکو کرداری چاک و کاری
 باش بریتی له وهی که ئاده میزاد باوه ری هینابیت به
 خواو به پوژی دوا و به فریشته کان و به کتیبه کان و به
 پیغه میهران، ههروهه مال و سامانی به خشی بیت -
 له گهل خو شه ویستیدا بو - به خزمان و هه تیوان و
 هه ژاران و ریواران و داواکاران و له پیناوی
 نازا کردنی به نده کاند؛ ههروهه نوژی به چاکی ئه نجام
 دابیت و زه کاتیشی له مال و سامانی ده رکرد بیت،
 ئه وانه ش که وه فادارن به په یمانه کانیان کاتیک په یمانیان
 دابیت، ئه وانه ش که له کاتی نه داری و هه ژاری و

نه خوشی و ناخوشی و کاتی جهنگ و شهرو شوپردا ئارامگرن، ئه وانه که سانیکن راستیان کرده وه و
 هه ره وانه شن پاریزکارو خواناس و دیندارن.

(۱۷۸) ئه ی ئه وانه ی باوه پرتان هیناوه، پیویست کراوه له سه رتان: توله سه ندنه وه بو کوژراوه کان،
 که سیکی نازاد به که سیکی نازاد و به نده ش له جیاتی به نده و ئافره ت له جیاتی ئافره ت (واته هه ر
 که سیکی به تاوانی کوشتنی ناحق هه ستا ده بیت بکوژرینه وه)، جا ئه وه ی چاوپوشی شتیکی لیکرا
 له لایه ن برا که یه وه، با حه قدری کوژراوه که چاک ره فتاریت له گهل بکوژه که داو بکوژه که به جوانی
 خوین به های کوژراوه که بدات و ئه وه کار ئاسان کردن و سوژو میهره بانیه که له لایه ن
 پهروه ردگار تانه وه (که له جیاتی کوشتنه وه خوینبایی وه ربگیری ت) ئه وسائیتر ئه وه ی له وه ودوا
 ده ستریزی بکات و له سنور بترایت سزای به ئیشی بو ئاماده کراوه.

(۱۷۹) ئه ی هو شه منده کان ژیانتان تهنها له توله سه ندنه وه دایه (له وه که سانه ی خه لکی به ناحق
 ده کوژن)، بو ئه وه ی ته قواو له خوا ترسان بیته پیشه تان و خو له ده ستریزی و تاوان به دوور بگرن.
 (۱۸۰) پیویست کراوه له سه رتان کاتیک یه کیکتان مهرگی نزیک بوه وه و سامان و مال و داراییه کی
 به جی ده هیشت، با وه سیه ت بکات که هه ندیکی بدریت به دایک و باوکی و خزمانی به شیوه یه کی
 جوان و له بار، ئه مه ش پیویست و ئه رکه له سه ر خواناس و پاریزکاران.

(۱۸۱) جا ئه وه ی ئه وه سیه ته ده گوریت دوا ئه وه ی بیستی و به باشی وه ری گرت، گوناھی تهنها
 له سه ر ئه وانه یه که ده یگورن، به راستی خوی پهروه ردگار بیسه رو زانایه (به گوفتار و نیه تیان).

(۱۸۲) جا ہر کہس دہ ترسا لہ و ہسیہت کارہ کہ ہہ لہ یان گوناہیک یان ماف خوڑیہک تہ نجام بدات (گیرو گرفت بو و ہرسہ دروست بکات) ئینجا پکی خستن، تہوہ ہیچ گوناہی لہ سہرنیہ (بہ لکو بہ خیرخواز لہ قہ لہم دہ دریت) بہ پراستی خوا زور لیخوشبوو میہرہ بانہ.

(۱۸۳) تہی تہو کہ سانہی باوہرتان ہیناوہ پوڑووی پہ مہزان لہ سہرتان پیویست کراوہ ہہر و ہکو لہ سہر گہ لانی پیش ئیوہ پیویست کرابوو، بو تہوہی خواناسی و پاریزکاری بکہن.

(۱۸۴) چہند پوڑیکی ژمیرووی دیاریکراو (کہ مانگی رہ مہزانہ) خو تہ گہر کہ سیک لہ ئیوہ نہ خوش بوو یان لہ سہ فہردا بوو با بہ تہ نڈازہی تہو پوڑانہی بوئی نہ گیراوہ لہ پوڑانیکی تردا بیانگریتہوہ، تہوانہش کہ بہ

فَمَنْ حَافٍ مِنْ مَوْصٍ حَنَفًا أَوْ إِذْمًا فَأَصْلَحَ بَدَنَهُمْ فَلَا إِثْمَ عَلَيْهِ إِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿۱۸۲﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا كُتِبَ عَلَيْكُمُ الصِّيَامُ كَمَا كُتِبَ عَلَى الَّذِينَ مِنْ قَبْلِكُمْ لِمَ تَكْفُرُونَ ﴿۱۸۳﴾ أَيُّهَا مَعْدُونُوا فَذَرْكُمْ عَنْكُمْ تَرِيضًا أَوْ عَلَيَّ سَفَرًا فَعِدَّةٌ مِنْ أَيَّامٍ أُخَرَ وَعَلَى الَّذِينَ يُطِيقُونَهِمْ ذِيئَةَ طَعَامٍ وَسِكِّينَ فَمَنْ تَطَوَّعَ خَيْرًا فَهُوَ خَيْرٌ لَهُمْ وَأَنْ تَصُومُوا خَيْرٌ لَكُمْ إِنْ كُنْتُمْ تَعْلَمُونَ ﴿۱۸۴﴾ سَهْرٌ رَمَضَانَ الَّذِي أُنزِلَ فِيهِ الْقُرْآنُ هُدًى لِّلنَّاسِ وَبَيِّنَاتٍ مِنَ الْهُدَى وَالْفُرْقَانِ فَمَنْ سَهَدَ مِنْكُمْ الْبَهْرَ فَلْيَضْمَهِ وَمَنْ كَانَ مَرِيضًا أَوْ عَلَيَّ سَفَرًا فَعِدَّةٌ مِنْ أَيَّامٍ أُخَرَ يُرِيدُ اللَّهُ بِكُمُ الْيُسْرَ وَلَا يُرِيدُ بِكُمُ الْعُسْرَ وَلِتُكْمِلُوا الْعِدَّةَ وَلِتُكَبِّرُوا اللَّهَ عَلَى مَا هَدَيْتُمْ وَلِمَلَكُمْ تَشْكُرُونَ ﴿۱۸۵﴾ وَإِذَا سَأَلَكَ عِبَادِي عَنِّي فَإِنِّي كَرِيمٌ أُجِيبُ دَعْوَةَ الدَّاعِ إِذَا دَعَانِ فَلْيَسْتَجِيبُوا لِي وَيُؤْمِنُوا بِالْمَلَأَمِ بِرِشْدُونَ ﴿۱۸۶﴾

زہحمہت دہتوانن بہ پوڑوو بن (وہ کو پیرہ میرو نہ خوشہ بہر دہوامہ کان) تہوہ با ژہمیگ خواردن بہہ خشن بہ ہہژاریک، تہوہی زیاتر بہہ خشیت تہوہ ہاشترہ بوئی، بیگومان تہ گہر بہ پوڑوو بن چاکترہو پاداشتی زورترہ تہ گہر بزائن و (بتوانن).

(۱۸۵) مانگی رہ مہزان (تہو مانگہیہ) کہ قورثانی تبادا ہاتو تہ خوارہوہ، لہ کاتیگدا تہم قورثانہ رینمووی بہ خشہ بہ خہلکی و بہ لگہی زوری تبادا بہ، لہ رینمووی و جیاکردنہوہی راست و ناپاست و حہق و ناحق،

جا کہ سیک لہ ئیوہ مانگی رہ مہزان بینی (یان ہہوالی بینی پیدرا)، دہبا تہو مانگہ بہ پوڑوو بیٹ، تہوہش کہ نہ خوش بیٹ یان لہ سہ فہردا بیٹ با لہ پوڑانی تردا بہو تہ نڈازہ بیگریتہوہ، چونکہ خوا ٹاسانکاری بو ئیوہ دہویٹ و نایہویٹ (پہرستن و فہرزہ کانتان) لہ سہر قورس و گران بکات و بو تہوہشہ کہ تہو ماوہ دیاریکراوہ تہواو بکہن، جا خوا بہ گہورہ بگرن و سوپاسگوزاریشی بکہن لہ سہر تہوہی کہ رینمووی کردوون (سرودی جہژن: اللہ اکبر اللہ اکبر اللہ اکبر، لا الہ الا اللہ واللہ اکبر، اللہ اکبر واللہ الحمد، بہ جیہینانی تہم فہرمانہ خوا بیہیہ).

(۱۸۶) (تہی محمد ﷺ) تہ گہر بہ نڈہ کانم پرسیارت لییکہن دہ بارہم، تہوہ من نزیکم لیانہوہ، بہ ہاناو ہاواری دوعا گوئیانہوہ دہچم ہہر کاتیک لیم ہپارینہوہو نزا بکہن، دہبا تہوانیش بہدہم بانگہوازی منہوہ بن و باوہری دامہزراو بہ من بہینن، بو تہوہی ریگای ہوشیاری و ناگایی بگرنہ بہر (بو بہدہستہینانی سہر بہرزی و سہرفرازی ہہردوو جیہان).

أَجَلٌ لَّكُمْ لَيْلَةٌ الْقِسَابِ أُرْفَتْ إِلَىٰ نِسَابِكُمْ مِنْ لَيْلٍ لَّكُمْ وَأَنْتُمْ لَيْسَ لَكُمْ عَنْهُ عِلْمٌ إِنَّكُمْ تُجْتَنَّبُونَ أَنْفُسَكُمْ فَتَابَ عَلَيْكُمْ وَعَفَا عَنْكُمْ فَالْآنَ نَشْكُرُهُمْ وَابْتَغُوا مَا كَتَبَ اللَّهُ لَكُمْ وَكُلُوا وَامْرَأُوا حَقًّا يَبْنَؤُكُمْ أَنْحِطُوا مِنَ الْحَيْطِ مِنَ الْأَشْرَارِ مِنَ الْفَجْرِ تَمَّزَّاتُوا الْقِسَابَ إِلَىٰ اللَّيْلِ وَلَا تَنْشُرُوهُنَّ وَأَنْتُمْ عَنْكُمْ فِي الْمَسْجِدِ تِلْكَ حُدُودُ اللَّهِ فَلَا تَقْرُبُوهَا كَذَلِكَ بَيَّنَّ اللَّهُ آيَاتِهِ لِلنَّاسِ لَعَلَّهُمْ يَتَّقُونَ ﴿١٨٧﴾ وَلَا تَأْكُلُوا أَمْوَالَكُمْ بَيْنَكُمْ بِالْبَاطِلِ وَتَذَلُّوا بِهَا إِلَىٰ الْمَكْتَرِ لِيَأْكُلُوا فَرِيضَاتٍ مِنْ أَمْوَالِ النَّاسِ بِالْإِثْمِ وَأَنْتُمْ تَعْلَمُونَ ﴿١٨٨﴾ يَسْأَلُونَكَ عَنِ الْأَهْلِ قُلْ هِيَ مَوَاقِيتُ لِلنَّاسِ وَالْحَجِّ وَلَيْسَ الْبِرُّ بِأَنْ تَأْتُوا الْبُيُوتَ مِنْ ظُهُورِهَا وَلَكِنَّ الْبِرَّ مَنْ اتَّقَىٰ وَأَتَىٰ الْبُيُوتَ مِنْ أَبْوَابِهَا وَأَتَمَّوْا اللَّهُ لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ ﴿١٨٩﴾ وَقَاتِلُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ الَّذِينَ يُقَاتِلُوكُمْ وَلَا تَعْسُدُوا بِرَأْسِ اللَّهِ لِإِيْحَابِ الْمُنَافِقِينَ ﴿١٩٠﴾

(۱۸۷) له شه وگاری ره مه زاندا تی که ل بوونتان له گه ل هاوسه رانتاندا جه لا لکراوه، نه وان پو شاکن بو ئیوه و ئیوه ش پو شاکن بو نه وان، خوی گه و ره ده یزانی که ئیوه خوتان ده خه له تاند (به نزیک بوونه و هتان له هاوسه ره کانتانه وه، چونکه دو و دل بوون و نه تانده زانی جه لاله یان نا)، به لام خوی میهره بان توبه ی لی وه رگرتن و لیستان خوشبوو، که و ابو له ئیسته به دواوه (له شه و گاردا) نزیکیان بکه ن و نه وه داوا بکه ن خوی بو ی بریار داون (له نه وه ی چاک و خواناس)، ده بخون و بخونه وه هتا به روونی به ره به یان دیارده دات و تاریکی شه و لاده بات، له وه دو و روژو وه که تان ببه نه سهر تا شه و

دادیت و (خورتاوا ده بیئت) و نزیکی له گه ل هاوسه ره کانتاندا مه که ن له کاتی که کده که ئیوه بریاری مانه وه تان (بو خوا په رستی) له مزگه و ته کاندا داوه، جا نه وانه ی که باسکران چه ند سنووریکی خوان، مه یان به زین و نزیکیان مه که ون، ئا به وشو یه خوا ئایه ت و ریتمووییه کانی خوی روون ده کاته وه بو خه لکی بو نه وه ی پاریزکاری بکه ن.

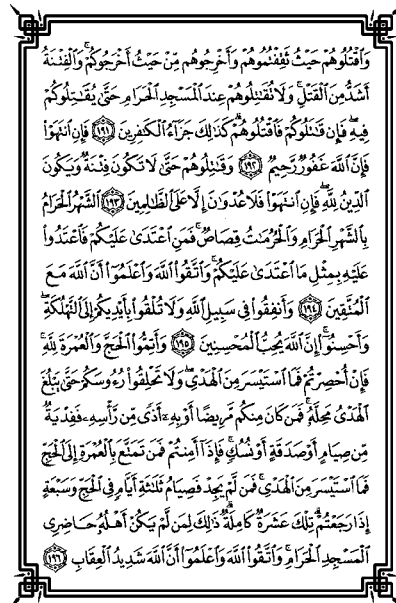
(۱۸۸) نه که ن مال و دارایی یه کتر له نیواتاندا به ناحق بخون (وه ک به رتیل و سوو، یان داگیرکردن و فروقیل...) نه که ن هه ندیکی بده ن به کار به ده ستان بو نه وه ی هه ندیک مالی خه لکی بخون له ریگه ی ناحق و گونا هه وه، له کاتی که کده خوتان ده زانن که نه و کاره ره و انیه. (۱۸۹) پرسپارت لیده که ن ده باره ی نوی بوونه وه ی مانگه کان، پیان بلی نه وه بو دیار یکردنی کاته کانه و بو زانینی کاتی جه ج (خوی گه و ره ریکی خستوه)، چاکه و چاکه کاریش نه وه نیه که له پشته وه خوتان بکه ن په مالاندا (که نه مه کاریک بوو له سهرده می نه فامیدا نه نجام ده درا دوا ی گه رانه وه له جه ج) به لکو چاکه نه وه یه که نه و که سه له خواترس و پاریزکار بیئت، له ده رگای ماله کانه وه بچه ژوره وه، له خوا بترسن بو نه وه ی سهر فرز بن.

(۱۹۰) بجه ننگن له پیناوی ریبازی خوادا دژی نه وانه ی که دژتان ده جه ننگن، نه که ن ده ستریزی بکه ن (دژی ژن و منال و مالات و... هتد) چونکه به راستی خوا ده ستریزی که رانی خوش ناویت. (توله یان لی ده سیئیت و لیان ده پرسیتته وه).

(۱۹۱) (دهستدریزکهران) بکوژن له ههر کویدا دهستان کهوتن و دهستان بهسه‌ریاندا پرویشت، ده‌ریان بکه‌ن له‌و شوینه‌ی که ده‌ریان کردوون (که شاری مه‌ککه‌بوو)، بیگو‌مان هاوه‌لگه‌ری و زورکردن له ئیماندار تا پاشگه‌ز بیته‌وه له‌ تاینه‌که‌ی له‌ کوشتن خراپتره، مه‌جه‌نگن دژی کافران له‌ سنووری مزگه‌وتی حه‌رام و (که‌عبه‌دا) هه‌تا‌ئوان شه‌رتان بی‌ نه‌فروشن و نه‌جه‌نگن دژتان خو‌ئه‌گه‌ر شه‌ریان بی‌ فروشتن و جه‌نگان دژتان ئیوه‌ش بجه‌نگن دژیان، چونکه‌ هه‌ر ناواپه‌ پاداشتی ئه‌و بی‌اوه‌رانه‌.

(۱۹۲) خو‌ئه‌گه‌ر ئه‌وانه‌ کو‌لیانداو شه‌ریان وه‌ستان، ئه‌وه‌ خوا‌زور لی‌بوورده و میه‌ره‌بانه‌.

(۱۹۳) (خو‌ئه‌گه‌ر کافران کو‌لیان نه‌داو هه‌ر جه‌نگان و پیلانیان گه‌را) ئیوه‌ش بجه‌نگن دژیان تا وه‌کو هاوه‌لگه‌ری و ئاشوب و ناخوشی نه‌مینیت، هه‌روه‌ها تا دین و ئاین و به‌رنامه‌و فه‌رمانه‌وایی هه‌ر بو‌ خوا‌ی گه‌وره‌ بی‌ت، خو‌ئه‌گه‌ر کو‌لیانداو وازیان هینا، ئه‌وا هیچ جو‌ره‌ دژایه‌تیه‌که‌ نامینیت ته‌نه‌ا دژ به‌

سته‌مکاره‌ کانیان نه‌بی‌ت.

(۱۹۴) ریزی مانگی حه‌رام په‌یوه‌سته‌ به‌ ریزگرتنی ئه‌وان بو‌ مانگی حه‌رام (واته: ئه‌گه‌ر له‌و مانگانه‌دا جه‌نگان دژتان که‌ جه‌نگ تیایدا حه‌رامه‌ ئیوه‌ حه‌قی به‌رگرتان هه‌یه) و دهستدریزی بو‌ سه‌ر هه‌ر شتیکی حورمه‌تدار ده‌بی‌ت تو‌له‌ی بسه‌نزیت به‌بی‌ زیاده‌ره‌وی، جا‌ئه‌وه‌ی که‌ ده‌ستدریزی ده‌کاته‌ سه‌رتان، ئیوه‌ش ماقتان هه‌یه‌ به‌قه‌ده‌ر ده‌ست دریزی‌یه‌ که‌ی ئه‌و، تو‌له‌ی خو‌تان بکه‌نوه‌ و له‌ خوا‌ بترسن و، چاک‌ بزانت که‌ به‌راستی خوا‌ یارو یاره‌ری پاریزکارانه‌.

(۱۹۵) له‌ ری‌ی ری‌بازی خو‌اداو ره‌زانه‌ندی ئه‌و، مال و سامانتان ببه‌خشن، به‌ده‌ستی خو‌تان، خو‌تان به‌ره‌و تی‌اچوون مه‌به‌ن (چونکه‌ ره‌زیلی و ده‌ست نو‌قاوی مایه‌ی تی‌اچوونه‌)، هه‌میشه‌ خیرو چاکه‌ ئه‌نجام بده‌ن و چاکه‌خواز بن و (مال و سامانتان له‌ پیناوی خو‌ادا ببه‌خشن) چونکه‌ به‌راستی خوا‌ ئه‌و چاکه‌ کارانه‌ی خو‌شده‌وی‌ت.

(۱۹۶) حه‌ج و عه‌مه‌ به‌چاکی و ته‌واوی بو‌ به‌ده‌سته‌پینانی ره‌زانه‌ندی خوا‌ ئه‌نجام بده‌ن، جا‌ئه‌گه‌ر رپ‌تان لی‌گه‌راو ئه‌رکه‌ کانتان بو‌ ئه‌نجام نه‌درا (به‌هو‌ی نه‌خوشی یان هه‌ر هو‌یه‌کی‌تر) ئه‌وه‌ ده‌توان مالاتیک بکه‌ن به‌ قوربانی به‌وگو‌یره‌ی توانا، سه‌رتان مه‌تاشن و (ئیه‌رام مه‌شکی‌پن) تا قوربانیه‌ی که‌ ئه‌نجام نه‌دریت و به‌جیی خو‌ی نه‌گات، جا‌ هه‌ر که‌سی‌کتان نه‌خوش بو‌و یان برین و ئازاریک له‌ سه‌ریدا هه‌بو‌و (پی‌ویست بو‌و مووی سه‌ری یان هه‌ندیکی لابیات) با فیدیه‌ بدات (که‌ بریتیه‌ له‌وه‌ی) به‌رۆژوو بی‌ت، یان خیری‌ک یان قوربانیه‌ک بکات، جا‌ هه‌ر کاتی‌ک که‌ له‌ ناسووده‌یی و ناسایدا بو‌ون، ئه‌وه‌ی که‌ ده‌یه‌وی‌ت نی‌وان حه‌ج و عه‌مه‌ (ئیه‌رام بشکی‌پیت و پو‌شاک‌ی ئاسایی له‌به‌ر بکات) ده‌بی‌ت به‌ گو‌یره‌ی توانای خو‌ی قوربانیه‌ک بکات، ئه‌وه‌ش که‌ نه‌بو‌و قوربانی بکات، با‌سی رۆژ له‌ حه‌ج به‌رۆژوو بی‌ت و جه‌وت رۆژیش که‌ گه‌رانه‌وه‌ (ناو مال و حالی خو‌یان) ئه‌وه‌ ده‌کاته، ده‌، رۆژی ته‌واو، جا‌ ئه‌مه‌ بو‌ ئه‌و که‌سه‌نه‌یه‌ که‌ خه‌لکی مه‌ککه‌و ده‌ورو به‌ری نین، له‌ خوا‌ بترسن و پاریزکاربن و بزانت که‌ به‌راستی خوا‌ سزاو تو‌له‌ی زور سه‌خته‌ (له‌وانه‌ی که‌ سه‌ره‌پی‌چی ده‌که‌ن).

الْحَجُّ أَشْهُرٌ مَّعْلُومَاتٌ فَمَنْ فَرَضَ فِيهِنَّ الْحَجَّ فَلَا رَفْعَ وَلَا فُسُوقَ وَلَا جِدَالَ فِي الْحَجِّ وَمَا تَفَعَّلُوا مِنْ خَيْرٍ يَسْمُهُ اللَّهُ وَتَرْوَدُوا فِيهَا خَيْرًا لَّا تَزَادُ الْفُقَرَاءَ وَالْمَقْرُونِ يَتَأْتُوا الْأَنْبِيَاءَ لَيْسَ عَلَيْكُمْ جُنَاحٌ أَنْ تَتَّبِعُوا فُضْلًا مِنْ رَبِّكُمْ فَإِذَا أَقَضْتُمْ مِنْ عَرَفَاتٍ فَأَذْكُرُوا اللَّهَ عِنْدَ الْمَشْعَرِ الْحَرَامِ وَاذْكُرُوهُ كَمَا هَدَيْتُمْ وَإِنْ كُنْتُمْ مِنْ قَبْلِهِ لَمَنِ الضَّالِّينَ ﴿١٩٨﴾ ثُمَّ أَقْبِضُوا مِنْ حَبِثِ أَفْكَاسِ النَّاسِ وَأَسْتَغْفِرُوا اللَّهَ إِنَّ اللَّهَ عَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿١٩٩﴾ فَإِذَا قَضَيْتُمْ مِنْ مَنَاسِكَكُمْ فَأَذْكُرُوا اللَّهَ كَذِكْرِكُمْ آبَاءَكُمْ أَوْ إِشْرَافِكُمْ وَكَمَا يَكْفُرُ النَّاسُ مِنْ يَقُولِ رَبِّنَا إِنَّكَ فِي الْأَخْيَرِ مِنْ خَلْقِي ﴿٢٠٠﴾ وَمِنْهُمْ مَنْ يَقُولُ رَبَّنَا إِنَّكَ فِي الْأَخْيَرِ حَسَنَةٌ وَفِي الْأَخْيَرِ حَسَنَةٌ وَقَدْ آدَابَ النَّارِ ﴿٢٠١﴾ أُولَئِكَ لَهُمْ نَصِيبٌ مِمَّا كَسَبُوا وَاللَّهُ سَرِيعُ الْحِسَابِ ﴿٢٠٢﴾

(۱۹۷) حج له چهنه مانگيكي ديار يکراودايه و (خوی بو ئاماده ده کړیت و نيه تي ليده هيتریت) جا نه وهی که له و مانگانه دا ده سته کار بو و برياريدا حج بکات، نه وه ده بيت نزيکی هاوسه ری نه که ویت و شه په چه پوک و گونا هو موجه ده له و گو فتاری نادرست نه نجام نه دات، بيگومان هر خير و چاکه يه که نه نجام بدن خوا پي ده زانيت و تاگاداره لي، بده و ام هول بدن که زه خيره و تویشو و بخن، بيگومان چاکترين زه خيره ش ته قواو پاريزکاريه، بده و اميش له من بترسن نهی خاوه ن بيرو هوشه کان.

(۱۹۸) هيچ گونا بهار نابن نه گهر له کاتي حه جدا له فه زلي په روه ردگار تان، خوتان به هره وهر بکه ن (وه که بازرگاني و شت کړين) هر کاتيک له عه رفات دابه زين و گه پرانه وه، يادی خوا بکه ن له لای (مشعر الحرام که: کيو يکه له داو يني مزدلفه دا) و ياديشی بکه ن وه که چو ن رينموني کردوون و هيدايه تي داوون چونکه به راستی ئيوه پيش هم تاین و رينو و مايه سه رگه ردان و گومرا بوون.

(۱۹۹) له وه دوا (روو به قوره يش و سه رکرده و ده له مه ندان ده فه رمويت): خه لکی له کو يوه دابه زين و گه پرانه وه ئيوه ش له ويوه دابه زن و بگه رينه وه و (خوتان جيامه که نه وه) و داوای ليخوشبوون له خوا بکه ن، چونکه به راستی په روه ردگار تان زور ليخوشبوو ميه ره بانه.

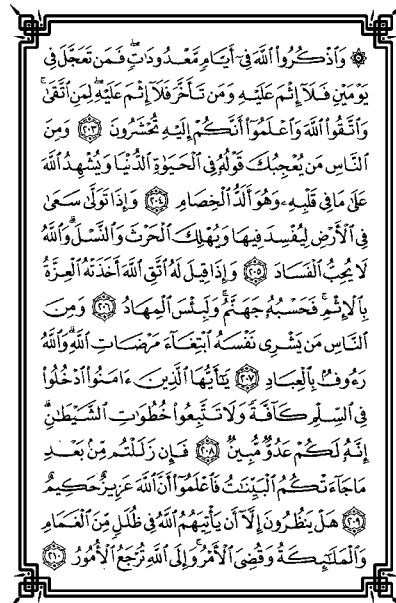
(۲۰۰) جاهه ر کاتيک نه رگ و سه روت و مه ناسيکه کانتان به جي هينا، نه وکاته يادی خوا بکه ن هه روه کو چو ن يادی باو و باپيرانتان ده که ن (کاتي خوی عه ره ب زور خو يان هه لکيشاوه به باو و باپيرانه وه و باسيان کردوون) يا خود زور زياتریش له وان، جا هه نديک له خه لکی هه يه که ده ليت: په روه ردگار هه رچيمان پي ده به خشيت هر له دنيا دا پيمان بيه خشه، بيگومان نه و جو ره که سه له قيامه تدا بي به هره و بي به ش و بي ريژه.

(۲۰۱) هه شيانه که ده ليت: په روه ردگار له دنيا دا خير و چاکه و نازو نيعمه تمان پي بيه خشه و، له قيامه تيشدا له نازو نيعمه ته کانی به هه شت به هره مه ندما ن بکه و، له سزای تاگري دو زه خيش بمان پاريزه. (۲۰۲) نا نه وانه له هه نديک له و کار و کرده وانه ی که نه نجامياند او ه به هره وهر ده بن له دنيا و قيامه تدا، خوا زور به خي راي ليپرسينه وه نه نجام ده دات (هه رکه سه به و شو يته ده گه يه ني ت که له دنيا دا ده ست پيشخه ری بو کردو وه).

(۲۰۳) له رۆزانیکی دیاریکراودا (که رۆزانی جهژنی قوربانه) یادی خوا بکهن ئهوهی که پهله بکات و له دوو پوژدا (شهیتان رهجم بکات) ئهوه هیچ گوناھی لهسهرنییه، ئهوهش دواى بخت و (به سئى رۆژ ئه نجامى بدات) ههه گوناھی لهسهرنییه، بهتایبهت بو ئهوانهی که خوایان له ناهه رمانی خوا ده پارێزن، جا له خوا بترسن و بزائن سههه نجهام نیوه بو لای ئهوازته ده گه پێنه وه.

(۲۰۴) هه ندى کهس هه ن قسه و گوفتارو دهم پاراویسیان له باره ی ژیا نی دنیاوه سهه رسامت ده کات، خوایش به شایهت ده گریت و ده لیت: دل و زمانم به کسانن، له کاتی کدا ئه و سهه سه خسترن کهسه له هه موو جو ره دوژمنایه تیه کدا.

(۲۰۵) هه ر کاتی ک ئه و جو ره کهسه پشتی هه لکردو ده سه لاتی په یدا کرد: هه ول و کوشش ده دات له زه ویدا تا

ناشوب بهرپا بکات و خراپه پروینییت و کشتوکال له ناو بیات و پاکتاو کردنی په گهزی ئه نجهام بدات، بیگومان خوا فه سادو خراپه و تاوانی ناویت.

(۲۰۶) خو ئه گه ر پیی بو تریت: له خوا بترسه، (هه روا بو ت نالویت)، غه پرایی ده یگریت و شانازی به گونا هو تاوانه وه ده کات و سوور ده بییت له سهه ری، تو له له تیمانداره دلسوزه که ده سیییت و تاوانباریشی ده کات، جا ئه و خوا نه ناسه دوژه خه به سه، سویند به خوا ئه و دوژه خه شوین و جیگه و لانکه یه کی ناله باره.

(۲۰۷) هه ندى خه لکیش هه ن (پیچه وانه ی ئه وانه ی باسکران) خوایان ده فروشن بو به ده سه تهینانی ره زامه ندی خوا، خوا ی گه وره ش به سووزو میهره بانه به رامبه ر ئه و جو ره به ندانه.

(۲۰۸) ئه ی ئه وانه ی تیمان و باوه رتان هیئا وه هه ر هه مووتان خو تان بخه نه ژیر سایه ی ئیسلامه وه و به ته واوی په یه وه ی بکه ن و شوینی هه نگا وه کانی شه ی تان مه که ون، چونکه به راستی ئه و دوژمنی ناشکراتانه (هه مه ی شه ده یو ییت شه رو جه ننگ له نیوان خه لکیدا بهرپا بکات و له ئیسلام دووریان بخاته وه).

(۲۰۹) خو ئه گه ر لاتاندا و هه له و گونا هه تان کرد دوا ی ئه وه ی که هه موو شتیکتان بو روون کرابوو، ئه وه چاک بزائن که خوا به ده سه لاته (تو له تان لی بسیییت) و دانا یه (په له ناکات به لکو بگه رپێنه وه بو سه ر راسته شه قام).

(۲۱۰) ئایا ئه وانه ی که ریبازی ئیسلامیان ناویت چاوه رپیی چی ده کن؟ جگه له هاتنی خوا ی گه وره بو لایان له نیو سیبه ری په له هه وری سپی له گه ل فریشته کاندا، ئه و کاته هه موو شتی ک کو تایی پی هی ترا (ده رگای ته وه به داخرا و کو تایی به دنیا هات)، ئه و سا هه موو کارو فرمانیک هه ر بو لای خوا ی په ره ر دگار ده گه رپێنه وه.

(۲۱۱) (ئەى محمد ﷺ) له نه وهى ئيسرائيل بېرسه: چه نده به لگه ي روون و ئاشكرامان پى به خشيوون؟ جا ئه وهى نيعمه تى خوا بگوڤيٽ، (له به كخواناسي لابتات) دواى ئه وهى بوى هاتووه، ئه وه به پراستى خوا تو لهى زور سهخت و به تازاره (بو ئه وه جو ره كه سانه).

(۲۱۲) ژيانى دنيا رازي تراوه ته وه بو بيا وه پان (به لام له باتى سوپاسگوزارى) گالته ده كهن به باوه پداران (له بهر هه ژارى و نه دارى و كه م ده سه لاتي)، بېگومان ئه وانى كه خاوه نى ته قواو له خوا ترسانن له پروژى قيامه تدا له سه روپاوه ن (له به هه شتى به رزو به ريندا، ئه وانيش له ناخى دوزه خدان)، خوا (له دنيا دا) رزق و روزى ده به خشيت به هه موو كه س بى ئه وهى گو ي بداته بېرو باوه پيان.

(۲۱۳) (له سه ره تاي په يدا بونى خه لكيدا، پيش توفانه كه ي نسوح) خه لكى، يه ك ئوممه ت بوون و خاوه نى ته نها

سَلِّ بِنِي إِسْرَائِيلَ يَلَكُم مَّا كَانَتْ يَدُهُمْ مِنْ آيَاتِنَا بَيْنَهُمْ وَمِنْ بَدَلِ نِعْمَةٍ
اللَّهِ مِنْ بَعْدِ مَا جَاءَتْهُ فَإِنَّ اللَّهَ شَدِيدُ الْعِقَابِ ﴿٢١١﴾ مَنِ الَّذِينَ
كَفَرُوا الْحَيَاةَ الدُّنْيَا وَبَشُرُوا مِنَ الَّذِينَ آمَنُوا وَالَّذِينَ
اتَّقَوْا فَوْقَهُمْ يَوْمَ الْقِيَامَةِ وَاللَّهُ رَؤُوفٌ مَن دَشَاءَ بِعَبْرِ حِسَابِ
﴿٢١٢﴾ كَانَ النَّاسُ أُمَّةً وَاحِدَةً فَبَعَثَ اللَّهُ النَّبِيِّينَ مُبَشِّرِينَ
وَمُنذِرِينَ وَأُنزِلَ مَعَهُمُ الْكِتَابُ بِالْحَقِّ لِيَحْكُمَ بَيْنَ النَّاسِ
فِيمَا اختلفوا فيه وَمَا اختلف فيه إِلَّا الَّذِينَ أُوتُوهُ مِنْ بَعْدِ
مَا جَاءَهُمْ السِّنَّةُ بِمَا بَيْنَهُمْ فهدى الله الَّذِينَ آمَنُوا
لِيمَا اختلفوا فيه مِنَ الْحَقِّ بِإِذْنِهِ وَاللَّهُ يَهْدِي مَن يَشَاءُ إِلَى
صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ ﴿٢١٣﴾ أَمْ حَسِبْتُمْ أَن تُدْخَلُوا الْجَنَّةَ وَلَكِنَّا
يَأْتِكُمْ مَثَلُ الَّذِينَ خَلَوْا مِنْ قَبْلِكُمْ مَسَّتْهُمُ الْبَأْسَاءُ وَالضَّرَّاءُ
وَزُلْزِلُوا حَتَّى يَقُولَ الرَّسُولُ وَالَّذِينَ آمَنُوا مَعَهُ مَتَى نَصُرَ اللَّهُ
إِنَّا نَصُرُ اللَّهُ قَرِيبٌ ﴿٢١٤﴾ يَسْتَوُونَكَ مَاذًا يُغْنِفُونَ قُلْ
مَا أَنْفَقْتُمْ مِنْ خَيْرٍ فَلِلَّهِ وَاللَّيْلِ وَالنَّوَالِغِ وَالْحَمِيرِ وَالْإِبِلِ وَالْأَنْعَامِ
وَالنَّاسِ وَالسَّيْلِ وَمَا تَقْتُلُونَ مِنَ الْخَيْرِ فَإِنَّ اللَّهَ بِهِ عَالِمٌ ﴿٢١٥﴾

بېرو باوه پى به كخواناسين بوون، (به لام به ره به ره لا ياندا) خوايش ويلى نه كردن و پيغه مبه رانى ره وانه كرد، تا مژده ده رو ترسي نه رين هاورى له گه ل كتيبي ئاسمانيدا، بو روون كردنه وهى حهق و راستى، تا له نيوان خه لكيدا فه رمانه واپى و دادوهرى ئه نجام بدات له سه ر ئه و شتانه ي كه بو ته كيشه يان و راو بو چو و نيوان له سه رى جياوازه، كه سيش جياوازي و كيشه ي له سه ر به رپا نه كرد جگه له وانى كه ئه و كتيبي يان پى به خشراره (كه گا ورو جو و له كهن) دواى ئه وهى به لگه و نيشانه ي روون و ئاشكرامان بو هات (كه قورئانه، ئينجا كيشه و دوو به ره كيان تي دا دروست بو)، ئه مه ش به هو ي حه ساد هت و سته م كرد نيانه وه (بو يه په يره وى حهق و راستيان نه كرد)، ئه وسا خوا هيدا يه ت و رينمو وىي ئيماندارانى كرد بو دوزينه وهى حهق و په يره وى كردنى له نيوان ئه و مه سه لانه ي كه ئه وان كيشه يان له سه رى هه بوو خوا ي گه و ره ش رينمو وىي هه ركه سيك ده كات كه بيه و يٽ و (شايسته بيت) بو ريگه و ريبازى راست و دروست.

(۲۱۴) تا يا لاتان وايه هه روا به ئاسانى ده چنه به هه شته وه (بى ته نگانه و ناخوشى)؟! مه گه ر نمو نه ي ئيماندارانى پيشوتان بو باس نه كراوه، كه توشى شهرو ناخوشى و ته نگانه و گراني و نه دارى بوون و ته كانيان خواردوه و زوريان بو هاتووه به پرا ده يه ك، هه تا پيغه مبه ره كه يان و ئه وانى باو دريان هينا وه له گه لي دا، ده يانوت: كه ي په روه ردگار سه ركه وتن ده به خشيت؟! كه ي خوا يارمه تى ده ني ريت؟! ئا گادار ين و دل نيابن به راستى يارمه تى خوا يى زور نزيكه.

(۲۱۵) له تو ده پرسن (ئەى پيغه مبه ر ﷺ) كه چى به خشن و به كى به خشن؟ بيان بلي: هه ر خير يك ده كهن سه ره تا دا يك و باوكتان فه راموش مه كهن، هه روه ها خزمان و هه تيوان و هه ژاران و ريبوارانى نه داريش، هه ر خير و چا كه به كيش ئه نجام ده دن، دل نيابن كه خوا زانا و ئا گاداره ليى.

(۲۱۶) جنگ له سهرتان بریار دراوه که شتیکی گرانه لاتان (ثیماندار به جهسته لای گرانه به لام روّحی پیی ناسوده یه بو بهرگری له ئیسلام و لابردنی کوّسپه کان) به لام له وانه یه شتیکتان لا ناخوش بیّت که چی خیر له وهدا بیّت، ههروه ها له وانه یه شتیکتان پیّ خوش بیّت که چی شه پر له وهدا بیّت، بیگومان ههرا خواخوی ده زانیّت (خیر له چی دایه)، ئیوه نایزان.

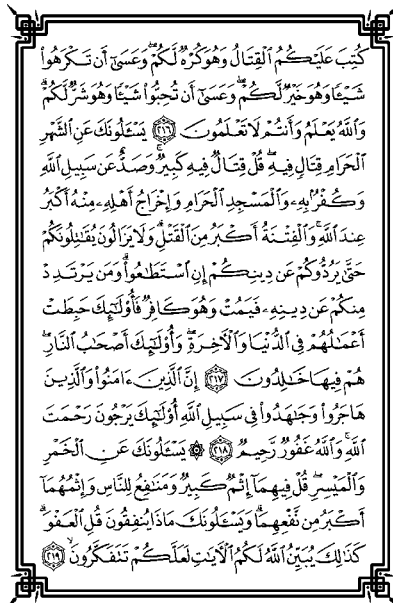
(جنگ له ئیسلامدا بو بهرهلستی کردنی دوژمنانی داگیرکهر و دوژمنانی دینه، بو لابردنی ئه و کوّسپانه یه که ناپه لن خه لک نازادانه بژین و نازادانه ئه و ریپازه هه لبرژین که خویان قه ناعه تیان پیپه تی، هه رگیز بو ئه وه نیه که به زور خه لک موسولمان بییّت، میژووی ئیسلامیش شایه تی حاله، ئه گهر کاریکی وا رووی دایبّت ئه وه ئایینی ئیسلام لپی به ریپه).

(۲۱۷) پرسپارت لیّده کهن ده رباره ی جهنگ له مانگی

حه رامدا (که برپیتین له - ذوالقعدة - ذوالحجة - محرم - رجب)، بلی: جهنگ له و جوّره مانگانهدا کاره سات و هه له یه کی گه و ره یه، بهرهلستی ریپازی خواجه و بی باوه ریپه پیی، جهنگ له مزگه وتی حه رمدا و ده ربه ده ر کردنی خه لکه که ی زور گه و ره تره لای خوا (له کوشتی که سییک یان چه ند که سییک له مانگی حه رامدا) ههروه ها نازاردانی ئیماندار تا هاوه لگه ر بیّت و پاشگه ز بیته وه تاوانیکه له کوشتن گه و ره تره، (بیگومان بی باوه ران) به رده وام دژتان ده جهنگن هه تا واتان لیسکه ن له دین و ئاینتان پاشگه ز بینه وه، ئه گه ر بو یان بکریّت، جا هه ر که س له ئیوه پاشگه ز بیته وه له ئاینه که ی و به کافری بمریّت، ئا ئه و جوّره که سانه کاره کانیان پو و چه ل ده بیّت له دنیا و قیامه تدا، ئه وانه جینشینی ناو ئاگری دوّزه خن و ژبانی هه میشه یی تیایدا ده بینه سه ر.

(۲۱۸) به راستی ئه وانه ی که باوه رپان هیناوه، ئه وانه ش که کوچ و جیهادو تیکو شانیان کردووه له پیناو ریپازی خوادا، ئا ئه وانه به هیوا و به ته مای ره حمه ت و میهره بانی خوی پهروه رداگان، به راستی خوایش زور لیخو شبو و دلوقانه.

(۲۱۹) پرسپارت لیّده کهن ده رباره ی عه ره ق و قومار، بییان بلی: له و دووانه دا تاوان و گونا هیکی گه و ره هه یه، (بو ئاده میزاد) هه ر چه نده چه ند سوو دیکیشیان تی دایه بو خه لکانیک، بیگومان گونا هه که بان گه و ره تره له که لک و سوو دیان، پرسپارت لیّده کهن که چی ببه خشن؟ بییان بلی: هه رچیتان لیّ زیاده ده توانن بیبه خشن، ئا به و شیوه یه خوی گه و ره ئه م به لگه و فه رمانانه تان بو روون و ئاشکرا ده کات بو ئه وه ی بیربکه نه وه (واز له و شتانه بیهنن که زیانیان زور تره له سوو دیان، وه چی بو هه ردو و جیهانتان چاکه ئه وه بکه ن)...

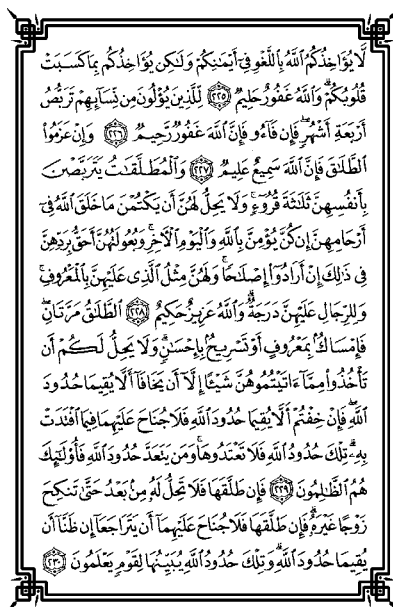
فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ وَيَسْأَلُونَكَ عَنِ الْيَتِيمِ قُلْ إِصْلَاحُهُمْ
 خَيْرٌ وَإِنْ تُخَالُطُوهُمْ فَإِخْوَانُكُمْ وَاللَّهُ يَعْلَمُ الْمُفْسِدَ مِنَ
 الْمُصْلِحِ وَلَوْ شَاءَ اللَّهُ لَأَعْتَبْتُمْ إِنْ اللَّهُ عَزَّ وَجَلَّ
 وَلَا تَنْكِحُوا الْمُشْرِكَةَ حَتَّى تُؤْمِنَ وَلَا مُمْسِكَةٌ خَيْرٌ
 مِنْ مُشْرِكَةٍ وَلَا تُعْجَبْكُمْ وَلَا تُنْكَحُوا الْمُشْرِكِينَ حَتَّى
 يُؤْمِنُوا وَلَعَلَّكُمْ تَتَّقُونَ خَيْرٌ مِنْ مُشْرِكٍ وَلَا تُعْجَبْكُمْ أُولَئِكَ
 يَدْعُونَ إِلَى النَّارِ وَاللَّهُ يَدْعُو إِلَى الْجَنَّةِ وَالْمَغْفِرَةِ بِإِذْنِهِ
 وَيُبَيِّنُ آيَاتِهِ لِلنَّاسِ لَعَلَّهُمْ يَتَذَكَّرُونَ وَيَسْأَلُونَكَ
 عَنِ الْمَحْضِيِّ قُلْ هُوَ أَدْنَىٰ فَأَعْتَرُوا النِّسَاءَ فِي الْمَحْضِيِّ
 وَلَا تَقْرُبُوهُنَّ حَتَّى يُطَهَّرْنَ فَإِذَا طَهَّرْنَ فَأَتْهُنَّ مِنْ حَيْثُ
 أَمَرَكُمُ اللَّهُ إِنْ اللَّهُ يُحِبُّ التَّوَّابِينَ وَيُحِبُّ الْمُطَهِّرِينَ
 نَسَأَكُمُ حَرْثَ لَكُمْ فَأَتُوا حَرْثَكُمْ أَنْ شِئْتُمْ وَقَدِّمُوا لِأَنْفُسِكُمْ
 وَأَقْفُوا اللَّهَ وَأَعْلَمُوا أَنَّكُمْ مُلْكُهُ وَبَشِّرِ الْمُؤْمِنِينَ
 وَلَا تَجْعَلُوا اللَّهَ عُرْضَةً لِأَيْمَانِكُمْ أَنْ تَبَرُّوا
 وَتَتَّقُوا وَتُصَلُّوا بِرَبِّ النَّاسِ وَاللَّهُ سَمِيعٌ عَلِيمٌ

(۲۲۰) له راستیدا (ئهوه بهرژه وهندی ئیوهی تیدایه) له دنیاو قیامه‌تدا (خوا روونی کردۆته‌وه)، هه‌روه‌ها پرسپارت لێده‌که‌ن ده‌بارهی هه‌تیوان (که چۆن بن بویان) بییان بلی: چاکسازی و به‌روه‌ده‌کردنیان له هه‌مووش چاکسترو په‌سه‌ندتره، خو ئه‌گه‌ر تیکه‌لاویان بکه‌ن و بیانه‌ینه‌مالتان ئه‌وانه براتانن (ده‌بیت به‌چاکی چاودیری خویان و مالیان بکه‌ن) خوایش که‌سانی خراپساز (ئه‌وانه‌ی تووی خراپه‌ده‌چینن) و چاکسازتان ده‌زانن و جیای ده‌کاته‌وه، ئه‌گه‌ر خوا بیویستایه‌باری گران ده‌کردن و مه‌رجی سه‌ختی داده‌نا (ده‌بارهی چاودیری هه‌تیوان)، چونکه به‌راستی خوا بالاده‌ست و داناو کاربه‌جی‌یه.

(۲۲۱) ئافره‌تانی موشریک و خوانه‌ناس ماره‌مه‌که‌ن هه‌تا ئیمان و باوه‌ر ده‌هینن، بیگومان که‌نیزه‌کیکی ئیماندار چاکتره له ئافره‌تیکێ موشریک و خوانه‌ناس، هه‌رچه‌نده (جوانیبه‌که‌ی، یان سامانه‌که‌ی، یان پله‌و پایه‌که‌ی) سه‌رسامی کردبن، ئافره‌تانیش ماره‌مه‌پرن له‌پیاوانی موشریک و خوانه‌ناس هه‌تا ئیمان و باوه‌ر ده‌هینن، به‌راستی به‌نده‌یه‌کی ئیماندار چاکتره له‌موشریک و خوانه‌ناسیک، هه‌رچه‌نده سه‌رسامی کردبن (قه‌دو قیافه‌و پله‌وپایه‌و سامانه‌که‌ی)، ئاهو خوانه‌ناسانه‌بانگه‌وازی مه‌ردوم ده‌که‌ن به‌ره‌و دۆزه‌خ، خوایش بانگه‌یشتی مه‌ردومان ده‌کات به‌ره‌و به‌هه‌شت و لێخۆشبوون به‌فه‌رمان و ئیژنی خۆی (که‌گه‌وێراپه‌لی ریبازه‌که‌یه‌تی) و خوا ئایه‌ته‌کانی (قورئانه‌که‌ی) به‌روونی ده‌خاته به‌رچاو بو‌خه‌لکی، بو‌ئوه‌ی یاداوه‌ری وهر‌بگرن و تیبگن.

(۲۲۲) (ئه‌ی پیغه‌مبه‌ر ﷺ) پرسپارت لێده‌که‌ن ده‌بارهی (عه‌ده‌تی مانگانه‌ی ئافره‌ت) بییان بلی: ئه‌وه ئازارو زه‌رده، که‌ه‌وابوو خۆتان به‌دوور بگرن له‌هاوسه‌ره‌کانتان که‌له‌و حاله‌ته‌دا بن، نزیکیان مه‌که‌ون تا پاك ده‌بنه‌وه، جاکاتیك پاك و خاوین بوونه‌وه‌و خویان شت بچنه‌لایان، به‌و شیوه‌یه‌ی که‌خوا فه‌رمانی داوه، به‌راستی خوا ته‌وبه‌کاران و پاکانی خۆشده‌وێت (ئه‌وانه‌ی رواله‌ت و ناوه‌رۆکیان پاکه).

(۲۲۳) ژنانی هاوسه‌رتان کیلگه‌ن بو‌تان و شوینی چاندنی وه‌چهن، جا به‌هه‌ر شیوه‌یه‌که‌ده‌تانه‌وێت توو بوه‌شیننه‌ناو کیلگه‌که‌تانه‌وه (به‌هیوای به‌ره‌م) ده‌ست پیشکه‌ریش بو‌خۆتان بکه‌ن (سه‌ره‌تا هاوسه‌ری خواناس و چاکه‌ه‌لبژیرن، له‌وه‌وه‌دواش دو‌عاو نزاو خواپه‌رستی به‌رده‌وام فه‌رامۆش مه‌که‌ن)، له‌خوا بترسن و خۆتان له‌خراپه‌بپاریژن، چاک‌بزانتن و دلنیا‌بن که‌به‌دیداری خوا شاد ده‌بن، ئه‌م مژده‌یه‌ش بده‌به‌ئیمانداران (۲۲۴) نه‌که‌ن سویند خواردن به‌خوا بکه‌نه‌کو‌سپ له‌به‌رامبه‌ر چاکه‌کاری و ئاینداری و ریکخه‌ستی خه‌لکیدا (واته‌که‌فاره‌تی سوینده‌کانتان بده‌ن و له‌چاکه‌و چاکه‌کاری درینگی مه‌که‌ن) چونکه خوا زۆر بیسه‌رو زانایه.

(۲۲۵) خوی گهوره ٿو سوڀندانه تان لڀنا گريٽ ڪه له دهستان دهرده جيٽ و له سهري راهتون، به لکو له سه رٿه وه لڀان ده گريٽ و موحاسه به تان ده ڪات ڪه نيه تي دلٿاني له سه ره، خوايش ليخوشبوه (له گونا هه ڪه تان) و نارمگرو خوراگره (زوو توله له ياخي و سوڀند خوران ناسيٽي).

(۲۲۶) بو ٿه وانهي ڪه سوڀند ده خون نزيڪي هاوسهريان نه ڪه ون، بوڀان هه يه تا چوار مانگ چاوهرواني بڪهن (ده بيٽ له و ماوه يه دا برياري يه ڪجاري بدن)، خو ٿه گهر ٿاشت بوونه وه و ريڪه ڪه وتن، ٿه وه خوا ليخوشبوه و ميه ره بانه.

(۲۲۷) خو ٿه گهر سوور بوون له سه ر ته لاق دانبان، ٿه وه به راستي خوا بي سه ري (برياريانه) و زانايه (به نيه تيان).

(۲۲۸) ٺناني ته لاق دراو، ده بيٽ تا سي جار عاده تي مانگانه چاوهر ي بڪهن و (شونه ڪه نه وه)، حلال نيه بوڀان ٿه وه ي خوا له مندال دانياندا دروستي کردوه (مندال يان هه يز) بيشار نه وه، ٿه گهر باوهريان به خواو بهروزي دوايي دامه زراوه، (له و ماوه يه دا) هاوسه ره کانبان شايسته ن به گيړانه وه يان له ماوه ي چاوهرواني و

عيده دا، ٿه گهر وي ستيان چاڪسازي له ٺياني خوياندا بڪهن (ٿه مهش بو ته لاق ره جعي به)، ٺن مافيان هه يه به سه ر پياوانه وه به ويٽه ي ٿه و مافانه ي ڪه بو پياوانه له سه ر ٺن به گوڀري باو و نه ريٽيڪ ڪه به سه نده له ٺيسلامدا، پياوان به سه ر ٺافره تانه وه يه ڪه پله يان هه يه (ٿه و يش ده سه لاتي گيړانه وه ي ٺنه کانبان له ڪاتي ته لاق ره جعي دا)، خوايش بالاد هس ت دانايه (بالاد هس ته به سه ر هه مواندا و دانايه له دابه شڪردني ماف و ٿه ر ڪه كاندا).

(۲۲۹) ته لاق يڪ (ڪه پياو بتوانيٽ هاوسه ره ڪه ي تيڊا بگيړي ته وه) دوو جاره، دوو ڪره ته (پياو بو ي هه يه ته له لاق ي هاوسه ره ڪه ي بدات، چاڪر تين شيوازي ٿه وه يه ڪه له سونه تي پيغه مبه ردا روين ڪراوه ته وه)، له وه ودوا واته بو سي هم جار ٿيتر ٿه گهر ده يه ويٽ ٺياني هاوسه ري بي اته سه ر (نايٽ ته لاق بيٽ به ده ميڊا، ٿه گهر هات) ده بيٽ به چاڪي و به ريڪ و پيڪي دهس ت به رداري بيٽ، بو تان حلال نيه هيج شتيڪيان لي بسينه وه له ساره يي و ٿه و شتانه ي پيٽان به خشيوون، مه گهر بترسن له وه ي ڪه نه توان سنوره ڪاني خوا چاوڊري بڪهن و (سته م له يه ڪ بڪهن)، خو ٿه گهر (ٿه ي قازيبه ڪان، ٿه ي خير خوازان) ترسان له وه ي ڪه ٺن وميرده ڪه سنوري خوا رانارگن و (خويان گونا ههار ده ڪهن) ٿه وه ٺيو ه هيج گونا ههار نابن ڪاتيڪ ڪه دلنيان ٺافره ته ڪه ده يه ويٽ (به هه نديڪ سامان، يان دهس ت هه لگرتن له هه نديڪ ماره يي) خوي رزگار بڪات، دلنيان ٿه و شتانه ي ڪه باسڪران سنوره ڪاني خوي په رور دگارن، لي م ترازين و سنوره شڪيني مه ڪهن، ٿه وه ده ستر يٺي بڪانه سه ر سنوره ڪاني خوا، ٿه و جو ره ڪه سانه سته مڪارن.

(۲۳۰) خو ٿه گهر (بو جاري سي هم، پياو ٺه ڪه ي خوي) ته لاق دا، ٿيتر جاريڪي تر بو ي حلال نايٽ مه گهر دواي ٿه وه ي شوويه ڪي تر بڪات و (هاوسه ري دو هه م يه شيوه ڪي ٺاسايي ته لاق ي بدات، يان بمر يٽ)، ٿه وه بوڀان هه يه بگه ر ٺنه وه بو لاي يه ڪترو (ٺياني ٺن و ميردا يه تي دهس ت پيڪه نه وه)، ٿه گهر دلنيا بوون ده توان سنوره ڪاني خوا رانارگن و (ٺيانيڪي ٺاسوده يي ببه نه سه ر)، جا ٿه وه ي ڪه باسڪرا سنوره ڪاني خوي گه ورهن، روونيان ده ڪاته وه بو ڪه سانيڪ ڪه بزائن و تيبيگهن.

وَإِذَا طَلَقْتُمُ النِّسَاءَ فَلِعَنَ أَجَلَهُنَّ فَأَمْسِكُوهُنَّ بِمَعْرُوفٍ أَوْ
 سَرَّحُوهُنَّ بِمَعْرُوفٍ وَلَا تُمْسِكُوهُنَّ ضِرَارًا لِنَعْتِدُوا وَوَمَنْ يَعْمَلْ
 ذَلِكَ فَقَدْ ظَلَمَ نَفْسَهُ وَلَا تَنْجِدُوا ۗ آيَاتِ اللَّهِ هُرُورًا وَأَذْرًا
 يُعَذِّبُ اللَّهُ عَلَيْكُمْ وَمَا أَنْزَلَ عَلَيْكُمْ مِنَ الْكِتَابِ وَالْحِكْمَةِ
 يَعِظُكُمْ بِهِ فَأَعْمُوا اللَّهَ وَأَعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ يَكْتُبُ عَلَيْكُمْ ۗ ﴿٢٣١﴾
 وَإِذَا طَلَقْتُمُ النِّسَاءَ فَلِعَنَ أَجَلَهُنَّ فَلَا تَعْضُلُوهُنَّ أَنْ يَنْكِحْنَ
 أَزْوَاجَهُنَّ إِذَا تَرَضُوا بِنِهْمٍ بِالْمَعْرُوفِ ۗ ذَلِكَ يُوعِظُ بِهِ مَنْ كَانَ
 مِنْكُمْ ۗ يُؤْمِنُ بِاللَّهِ وَالْيَوْمِ الْآخِرِ ۗ ذَلِكَ لَكُمْ لَكُمْ وَأَطْهَرُ ۗ وَاللَّهُ
 يَعْلَمُ وَأَنْتُمْ لَا تَعْلَمُونَ ﴿٢٣٢﴾ ۗ وَالْوَالِدَاتُ يُرْضِعْنَ أَوْلَادَهُنَّ
 حَوْلَيْنَ كَامِلَيْنَ لِمَنْ أَرَادَ أَنْ يُنْفِقَ ۗ الرِّضَاعَةُ وَعَلَى الْوَالِدِ الْوَالِدِ
 وَالرِّضَاعُ ۗ وَالْمَعْرُوفُ ۗ لَا تَكُلْفُ نَفْسٌ لِرَأْسِهَا ۗ وَلَا تَضَارُّ
 وَآلِدَةٌ بِوَالِدِهَا وَلَا مَوْلُودٌ بِوَالِدِهِ ۗ وَعَلَى الْوَارِثِ مِثْلُ ذَلِكَ ۗ
 فَإِنْ أَرَادَ إِفْصَالٌ عَنْ رِضَاعِهَا وَكُنَّ أَوْلَادًا فَاجْتِمَاعُ عَلَيْهِمْ مَا لَمْ
 يَأْتِمْ أَنْ تَنْتَضِعُوا ۗ أَوْلَادُكُمْ فَلَا جُنَاحَ عَلَيْكُمْ إِذَا سَأَلْتُمْ مَا
 آتَيْتُمْ بِالْمَعْرُوفِ ۗ وَاللَّهُ أَعْلَمُ ۗ إِنَّ اللَّهَ بِمَا تَعْمَلُونَ بَصِيرٌ ﴿٢٣٣﴾

(۲۳۱) کاتیك ژنانی هاوسه رتان ته لاقداو شه وانیش گه یشتنه کوتایی (عیدده یان) شه وسا یان بیانیهیلنه وه لای خوتان به چاکه و ریژه وه، یان دهست به رداریان بین به چاکه و ریژه وه، مه یان هیلنه وه به ئیش و ئازاره وه بو شه وهی دهست درئیژی و سته میان لییکهن، هه رکهس شه وه بکات شه وه سته می له خوی کردوه، نه کهن ئایهت و ریتمووییه کانی خوا به گالته بگرن، یادی نازو نیعمه تی خوا بکه نه وه له سه رتان، هه روه ها یادی شه و شتانه بکه نه وه که له قورئاندا بوتان ره وانه کراوه که پره له دانایی، هه ر به وهش ئاموژگاریتان ده کات، هه ول بدن خواناس و ئاین په روه ر بن، چاک بزانتن که: به پرستی، خوا به هه موو شتیك زانایه.

(۲۳۲) هه روه ها شه گهر ژنانتان ته لاقداو گه یشتنه کوتایی عادهی مانگانه یان، ئیوه (شهی که سوکاری ژن)

مه بنه کوسپ له ریگه یاندا شه گهر ویستیان شو بکه نه وه به هاوسه ره کانیان، (یا خود ویستیان شوویه کی تر بکهن)، کاتیك شه وان له نیوان خویاندا ره زامه ندییان نواند به شیوه یه کی جوان، شه م (فه رمان و ریتمووییه) ئاموژگاری شه و که سانه ی پی ده کریت له ئیوه که باوه ری به خوا و روژی قیامهت هه بیئت، شه جو ره رفتار و کرده وانه تان جوانترو په سه نندترو خواو ئیتره، خوی په روه رگاریش چاک ده زانیئت (چی خیره بوتان) و ئیوه نایزانتن و دهرکی ناکهن.

(۲۳۳) دایکان (ته لاقدارو بن یان نه) دوو سالی ته ووا با شیر به منداله کانیان بدن هه ر کهس که ده یه ویئت شیر ی ته ووا بدات، پیوسته له سه ر شه و که سه ی خاوه نی منداله که یه (واته باوکی یان به خیوکه ری) رزق و روژی و پوشاک به شیوه یه کی جوان و په سه ندی ئاین بو دایکی منداله که ئاماده بکات، شه رکه له سه ر هیه چ کهس دانانریئت جگه له توانای خوی (واته ده وله مه ند و مامناوه ندی و هه ژار هه رکهس به راده ی بونی)، نایئت هیه چ دایکیکی زیانی پی بگه یه نریئت به هوئی منداله که یه وه، هه روه ها باوکیشی نایئت زیانی پی بگه یه نریئت به هوئی منداله که یه وه و له سه ر میراتگری منداله که شه و ئینه ی شه و مافانه ی که باسکران، خو شه گهر دایک و باوک هه ر کاتیك به ره زامه ندی و پرس و رای هه رود و لایان ویستیان منداله که یان له شیر بیره وه، شه وه قه یناکات و هیه چ گونا هیان له سه ر نی یه له و باره یه وه، خو شه گهر ویستتان دایه ن بو شیر پی دانی منداله کانتان بگرن، شه وهش قه یناکات و هیه چ گونا هتانه له سه ر نی یه، به مه رجیک ماف و کرییان به جوانی و شایسته پی بدن، له خوا بترسن و پاریزکارین و چاک بزانتن به راستی خوا زور بینایه به و کارو کرده وانه ی که شه نجمی ده ده ن.

(۲۳۴) تھو پیاوانه تان که ده مرن و هاوسه ران به جی دهیلن، پیوسته تھو هاوسه رانه چوارمانگ و ده شهو خویان بگرن و چاوه ری بکن (شو نه که نه وه)، جا که گه یشتنه کو تایی ماوهی عیدده که یان، تھو تیر هیچ گوناھتان له سه رنیه تھی کهس و کاری ژن که ری بدن تھو ئافره تانه بچنه وه دخی جارانیان له وهی که شرع حاللی کردوه بو یان پیش عیدده، خویا په روه ردگاریش زور ناگاداره به و کارو کرده وانهی نه نجامی ددهن.

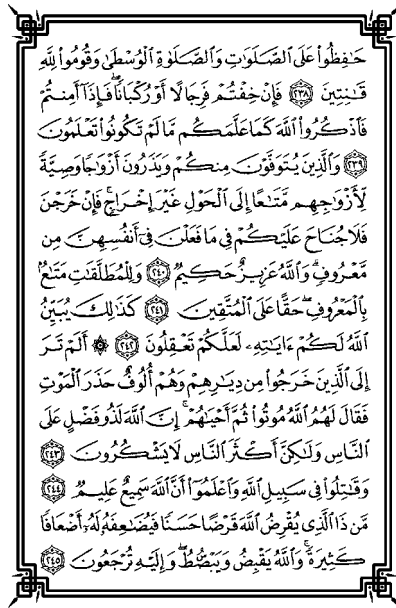
(۲۳۵) هیچ گوناھیکیشان له سه رنیه به له وهی به ناراسته و خو خوازیبنی ژنانی میرد مردوو بکن (که هیشتا ماوهی دیاریکراویان ته و او نه بووه و دروست نیه شوو بکنه وه)، یا خود له دلی خوتاندا

وَالَّذِينَ يُؤْتُونَ مِنْكُمْ وَإِذَا بَلَغْنَ أَجَلَهُنَّ فَلَا يُنَاجِحَنَّ عَلَيْكُمْ فِي مَا فَعَلْنَ فِي أَنْفُسِهِنَّ بِالْمَعْرُوفِ وَاللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ خَبِيرٌ ﴿۲۳۴﴾ وَلَا يُنَاجِحَنَّ عَلَيْكُمْ فِي مَا عَزَمْتُمْ بِهِ مِنْ خِطْبَةِ النِّسَاءِ أَوْ أَكْتَمْتُمْ فِي أَنْفُسِكُمْ عَلَيْهِ اللَّهُ أَنْ تَكْفُرُوا بِهِمْ وَلَكِنْ لَا تُؤْأَعِدُوهُنَّ سِرًّا إِلَّا أَنْ تَقُولُوا قَوْلًا مَعْرُوفًا وَلَا تَعْرِضُوا عُقْدَةَ النِّكَاحِ حَتَّىٰ يَبْلُغَ الْكِتَابُ أَجَلَهُ وَاعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ يَعْلَمُ مَا فِي أَنْفُسِكُمْ فَاحْذَرُوهُ وَاعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ عَزِيزٌ حَلِيمٌ ﴿۲۳۵﴾ لَا يُنَاجِحَنَّ عَلَيْكُمْ أَنْ تَطْلُقُوا النِّسَاءَ مَا لَمْ تَنْسُوهُنَّ أَوْ تَرْضَوْهُنَّ لَهُنَّ فَرِيضَةٌ وَمَتَّعُوهُنَّ عَلَىٰ الْمَوْجِيعِ قَدَرَهُمْ وَعَلَىٰ الْمَقْتَرِ قَدَرَهُمْ مَتَّعُوا بِالْمَعْرُوفِ حَقًّا عَلَىٰ الْمُحْسِنِينَ ﴿۲۳۶﴾ وَإِنْ طَلَقْتُمُوهُنَّ مِنْ قَبْلِ أَنْ تَنْسُوهُنَّ وَفَدَرْتُمُوهُنَّ لهنَّ فَرِيضَةٌ قِيَصَتْ مَا فَرَضْتُمْ إِلَّا أَنْ يَعْفُوَ أَوْ يَمُوتَ أَوْ يَدْرَأَ بِرَأْسِهِ عُقْدَةَ النِّكَاحِ وَأَنْ تَعْمُوا أَقْرَبَ لِلتَّقْوَىٰ وَلَا تَنْسُوا الْفَضْلَ بَيْنَكُمْ إِنَّ اللَّهَ بِمَا تَعْمَلُونَ بَصِيرٌ ﴿۲۳۷﴾

بریاری خوازیبیتان داییت، خویا گه وره به راستی زانیویه تی که تئوه له داهاتودا ناویان ده بهن و باسیان ده کهن، به لام نه کهن به نهی نی به لئیان لی وهر بگرن، مه گهر به شیوازی گو فتاریکی چاک و دروست و باو نه بییت، نه کهن بریاری ته و اوی ماره برنیان بدن هتا ماوهی دیاری کراو ته و او نه بییت، چاکیش بزنان به راستی خویا گه وره ده زانییت به وهی که له دل و ده روو نتاندایه، که واته خوتان بیاریژن (له قه دهغه کراوه کانی خوا)، دلنیابن و چاک بزنان که خوا زور لیخوشبوو و خو پراگرو له سه رخویه.

(۲۳۶) هیچ گوناھتان له سه رنیه به تھه ژنانییک ته لاق بدن که هیشتا نه چووبنه لایان، یا خود ماره بیتان بو دیاری نه کردبن، پیویسته له سه رتان هه ندیک سامانیان بدنه نی، جا تھه وهی ده و له مه ندهو زوری هه یه و تھه وهی که هه ژارو کهم دهسته (ههر کهس) به پیی توانای خوی، تھه دیاری و یارمه تیانه به شیویه که بییت که باوو په سه ندی شرع بییت، تھه مهش تھه رکیکی پیویسته له سه ر چاکه کاران.

(۲۳۷) خو تھه گهر ژنانتان ته لاقدا پیش تھه وهی بچنه لایان، له هه مان کاتیشدا ماره بیتان بو دیاری کردبوون، تھه وه ده بییت نیوهی ماره بییه دیاری کراوه که یان بدنه نی، مه گهر خویان نه یانه وییت و چاوپوشی لیبکهن، یان تھه و کهسه چاوپوشی بکات که ماره برینه کهی به دهسته، چاوپوشی و لیوودنتان له مافی خوتان له پاریزکاریه وه نزیکتره و چاکه، پیاوه تی نیوان یه کتر فراموش مه کهن، به راستی خوا بینایه به و کارو کرده وانهی که نه نجامی ددهن.

(۲۳۸) که متەر خه می مه کهن و پاریزگاری له ئەنجامدانی نوێژه کاندایه کهن به تایبه تی نوێژی ناوه ند (که نوێژی عه سه ره) هه میشه و به رده و امیشه هه ستن به ئەنجامدانی فه رمانه کان بو خوا به گه ردن که چه وه.

(۲۳۹) ئینجا ئە گه ر ترسان (که نوێژه که تان وه کو پیوست ئەنجام نه ده ن به هو ی جهنگ یان مه ترسیه که وه) ده توانن به ده م رویشته وه یان به سواریی ئەنجامی بدن، هه رکاتی که ئەمین بوونه وه و هه ستنان به هیمنی کرد، یادو ذیکری خوا به کهن چونکه زور شتی فیڕکردون که پیشتر نه تان ده زانی.

(۲۴۰) ئەو پیاوانه تان که ده مرن و هاوسه ران به چی ده هیلن، (ده بیته به فه رمانی خوا) وه سه یه ت به کهن بو هاوسه رانیان که تا سالی که له مالی هاوسه ریاندا ده بیته ریژیان لیبگیریت و به خییو بکرین و ده رنه کرین، خو ئە گه ر به وهیستی خو یان ده رچوون ئەوه ئیتر هییچ گونا هتانه له سه رنی یه ئە ی که س و کاری ژن که ری بدن ئەو نافر ه تانه بچه وه دوخی جارانیان له وه ی که شه ر حه لالی کردوه بو یان پیش عیده، دنباش

بن که خوا بالاده سته (ئه گه ر سته میان لیبکه ن) و دانایه (له رینمووی و دانانی سنوره کانیدا).
 (۲۴۱) بو ژنانی ته لاقدراو بریک سامان و پاره پیوسته له سه ر پیاوانی له خواترس و پاریزکار.
 (۲۴۲) ئا بهو شیوه یه خوا فه رمانه کانی خو یان بو روون ده کاته وه (ده رباره ی مافی ژنان) بو ئە وه ی ژیربن و بیرو هوشتان بچه نه کار.

(۲۴۳) ئایا نه تیبسته وه و نه تر وانیوه ته ئەوانه ی له ترسی مردن له مال و شوینه واریان ده رچوون، له کاتی که ده هزاره ها که سیش بوون، (ترسان له به ره نگار بوونه وه ی دوژمن)، خوایش فه رموی پییان: بمرن! (دوای ئە وه ی مردن) پاشان زیندووی کردنه وه (تا بزائن راکردن و خوشاردنه وه له جیهادو به ره پنگار بوونه وه ی دوژمن مانای رزگار بوون له مردن نیه)، به راستی خوا خاوه نی چاکه و به خشش و فه زلی زوره به سه ر خه لکیه وه (چاوپوشی له که مه تر خه مییان ده کات و موله تیان ده دات)، هه ر چه نده زوره ی خه لکی سوپاسی خواتاکه ن و سه یله ن.

(۲۴۴) (که واته ئیتر مه ترسن) له ریگه ی خوادا بچه نگن، چاک بزائن و دنباشین به راستی خوا بیسه رو زانایه (به هه مو گف تو گو و هه ول و کوشش و چالاکی و جیهادو خه باتان).

(۲۴۵) کییه ئەو که سه قه رز ده دات به خوای په ره ر دگار به قه رزیکی چاک (به خشاوه که له مالی حه لال و بی منه ت و نازدار بیته)، خوایش به و هو یه وه بو ی چه ند به رامه بر ده کات و پاداشتی بی سنووری پی ده به خشیت، (به راستی خوایه کی به ریژو دلوقانمان هه یه، جیهگه ی سه رسورمان و سه رنجه ئە وشو یازه ی که هانی ئیماندارانی پی ده دات، بو به خشین به یه کترو بو به خشین بو رزگاری گرو ی ئاده میزاد)، خوایش رزق و رژی و ده رامه ت ده گریته وه و فراوانی ده کات (به حیکمه ت و وهستی خو ی) هه ر بو لای ئەو زاته ش ده گه ریته وه.

(۲۴۶) ثایا نه تیستووہ و نه تروانیوہ ته به سہرہاتی
 دستہ یه كه له گہورہ پیوانی نہوہی ئیسرائیل له
 دواى موسا له کاتیكدایا به پیغہ مبهره كهی خوئیانیان
 وت: پاشایهك، سہرکرده یه کمان بو دیاری بکه و
 بیبیره تا له پیناوی خوادا بجه نگیں، پیغہ مبهره كه
 وتی: باشه، ئەى ئە گەر جهنگتان له سہر بریار دراو
 خەریك بوو یه خەتان بگریت، په شیمان بوونوہ و
 نه جهنگان؟ (له وه لامدا) وتیان: جابو چیمانہ كه له
 پیناوی خوادا نه جهنگین، له کاتیكیشدا ئەوہ ته
 دەر به دەر کراوین و له مال و مندال و وولاتمان
 بووین، كه چی کاتیك جهنگیان له سہر بریار درا،
 تهنہا كه میکیان نه بیٹ ئەوانی تر هه موویان

أَلَمْ تَرَ إِلَى الْمَلَكِ مِنْ بَنِي إِسْرَائِيلَ مِنْ بَعْدِ مُوسَى إِذْ قَالُوا
 لِنَبِيِّهِمْ أَهْبِثْ لَنَا مَلِكًا نُقَاتِلَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ قَالَ
 هَلْ عَسَيْتُمْ إِنْ كُنْتُمْ عَلَيكُمْ الْوَيْتَالُ أَنْ تَقْتُلُوا
 قَالُوا وَمَا لَنَا أَنْ نَقْتُلَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَقَدْ أُخْرِجْنَا
 مِنْ دِيَارِنَا وَأَبْنَاءَنَا فَلَمَّا كُتِبَ عَلَيْهِمُ الْقِتَالُ تَوَلَّوْا
 إِلَّا قَلِيلًا مِنْهُمْ وَاللَّهُ عَلِيمٌ بِالظَّالِمِينَ ﴿٢٤٦﴾ وَقَالَ
 لَهُمْ نَبِيُّهُمْ إِنَّ اللَّهَ قَدْ بَعَثَ لَكُمْ طَالُوتَ مَلِكًا
 قَالُوا أَنَّى يَكُونُ لَهُ الْمُلْكُ عَلَيْنَا وَنَحْنُ أَحَقُّ بِالْمُلْكِ
 مِنْهُ وَلَمْ يَأْتِ سَعَةً مِنَ الْمَالِ قَالَ إِنَّ اللَّهَ اصْطَفَاهُ
 عَلَيْكُمْ وَزَادَهُ بَسْطَةً فِي إِسْلَامِهِ وَالْجِسْمِ وَاللَّهُ
 يُؤْتِي مَلِكًا مَن يَشَاءُ وَاللَّهُ وَسِعَ كُلَّ شَيْءٍ عِلْمًا ﴿٢٤٧﴾
 وَقَالَ لَهُمْ نَبِيُّهُمْ إِنَّ آيَةَ مُلْكِهِ أَنْ يَأْتِيَكُمُ
 الْكَلْبُ فِيهِ سَكِينَةٌ مِّنْ رَبِّكُمْ وَيَبْعَثُ فِيهَا
 تُرَابًا مِّنْ مَّوْسَىٰ وَعَالُ كُنُوزِهِ كَانَ يَمْلِكُهَا
 إِنْ فِي ذَلِكَ لَآيَةٌ لِّكُم مِّنْكُمْ مُّؤْمِنِينَ ﴿٢٤٨﴾

پاشگەز بوونوہ و په شیمان بوونوہ، خوایش زاناو به ئاگایه به سته مکاران.

(۲۴۷) ئینجا پیغہ مبهره كه یان (بهوانه ی كه ئاماده ی جهنگ بوون) وتی: ئەوہ ئیتر خوا
 به راستی بریاری داوه و طالوتی رهوانه کردووہ كه پاشا و سہرکرده تان بیٹ، كه چی
 (هەندیکیان) وتیان: چۆن ئەو بیبته سہرکرده به سہرمانوہ، ئیمہ شایسته ترین به سہرکرده یی
 لهو، ئەو مال و سامانیکی زۆری نیه! (جووله كه هه میشه مال و سامان ده كه نه پیوهر له هه موو
 شتیكدایا)، پیغہ مبهره كه له وه لامیاندایا وتی: به راستی خوا (طالوت) ی هه لپاردووہ و
 په سندی کردووہ به سہر تانداو زانست و زانیاری زۆرو لاشه یه کی به هیزو گه ورده شی
 داوه تی: خوا ی گه ورده ش پاشایه تی ده به خشیت به هه ر كه س كه به یه ویٹ و (شایسته بیٹ)
 خوا ی مه زن فراوانگیرو زانایه.

(۲۴۸) ئەوسا پیغہ مبهره كه یان پیی وتن: به راستی نیشانه ی پاشایه تی طالوت ئەوہ یه:
 سندوو قه كه تان بو دیتنه و، ئاسووده یی و ئارامی تیدایه له لایه ن په روه ردگار تانه و یه،
 هه روه ها هندیك پاشماوه ی به نرخ و كه له پوری تیدایه له وه ی كه بنه مالیه ی موسا و بنه مالیه ی
 هاروون به جییان هیشتووہ، فریشته ش هه لیده گرن و ده یه ییننه و بو تان، به راستی هه ر له وه دا
 به لگه و نیشانه ی ته و او هه یه بو تان ئە گەر باوه ردان.

فَلَمَّا فَصَلَ طَالُوتُ بِالْجُنُودِ قَالَ إِنَّ اللَّهَ مُبْتَلِيكُمْ بِنَهْرٍ فَمَنْ شَرِبَ مِنْهُ فَلَيْسَ مِنِّي وَمَنْ لَمْ يَطْعَمْهُ فَإِنَّهُ مِنِّي إِلَّا مَنِ اعْتَرَفَ غَرًّا بِمِدْوَةٍ فَعَثَرُوا مِائَةً إِلَّا قَلِيلًا مِنْهُمْ فَلَمَّا جَاوَزَهُمْ هَوَّوْا إِلَيْكَ يَا مَعْشَرَ كُفَّارٍ لَّا طَاقَةَ لَنَا الْيَوْمَ بِجَالُوتَ وَجُنُودِهِ قَالَ الَّذِينَ يَظُنُّونَ أَنَّهُمْ مُلْكُوا اللَّهَ كَرِهُوا مِمَّا كَرِهَ قَلِيلٌ مِنْهُمْ قَالُوا أَتَجِدُ لِمَا نَعْمَدُ بِاللَّهِ لَكُلِّ جَبَلٍ أَعْتَدْنَا لَكَ وَتَكُنَّ أَقْدَامُنَا وَأَنْصُرْنَا عَلَى الْقَوْمِ الْكَافِرِينَ ﴿١٢٤﴾ فَهَرَمُوهُمْ يَوْمَ لُوطٍ لَمَّا دُجِلُوا فَجَاءُوا بِمُؤْمِنِهِمْ يَوْمَ يُنْفَخُ الْأَشْجَارُ أَغْصَانًا مُنْتَبِهِينَ ﴿١٢٥﴾ فَأَمَّا الْكُفَّارُ الْكَافِرُونَ فَلَهُمْ جَهَنَّمُ الَّتِي يُكَفَّرُونَ وَاللَّهُ يَهْدِي الْقَوْمَ الظَّالِمِينَ ﴿١٢٦﴾

(۲۴۹) ئىنجا له كاتيكدا طالوت سهربازانى جياكرده وه و پيى وتن: (وا ئيمه ده پوين)، بيگومان خوا (له ري گوزه رماندا) تاقيتان ده كاته وه به روبرايك (دواى ماندوو بوون و تينوويه تي)، جا ئه وه ي لبي بخواته وه (ئه وه سهربازى) من نيه و (بگه پريته وه)، به لام ئه وه ي نه يچيويت مه گه ر ته نها لويچيك به ده ستي خوي بخواته وه، ئه وه به راستى سهربازى منه و (ده په پريته وه و ده پوين، جا له گه ل ئه و روون كرده وه به شدا) زور به يان (تسريان له ئاوى رووباره كه) خوارده وه، كه ميكيان نه بيت، جا كاتيك لبي په پريته وه خوي و ئه وانسه ي باوه پريان هينا بوو له گه ليدا (هه نديكيان) وتيان: ئه مرو (زه حمه ته بهم ژماره كه مه وه) دهره قه تي جالوت و

سهربازانى بين، (به لام) ئه وانسه ي دنيا بوون به خزمه تي په روه ردگاريان ده گه ن وتيان: (مه ترسن) چونكه چنده ها جار ده سته ي كه م، زال بوون به سه ر ده سته ي زوردا به فه رمانى خوا، خواى به ده سه لاتيش يارو ياره رى خوگرو ئارامگرانه.

(۲۵۰) كاتيك له به رامبه ر جالوت و سهربازانيه وه، وه ستان (نزايان كردو) وتيان: په روه ردگارو خوگري و ئارامگريمان پي بيه خشه، (دل و دهر وون و) پيكانمان دامه زراو بكه و سه رمان بخه به سه ر قه وم و هوzy بيباوه پاندا.

(۲۵۱) ئه وسا ئيتر به فه رمانى خوا له شكري جالوتيان به زانده و داود (كه يه كييك بوو له سهربازانى طالوت) جالوتى كوشت، له وه و دوا خواى گه و ره پاشايه تي و دانايى بييه خشى و هه رچى ويستى بوو فيرى كرد، خو ئه گه ر خوا هه نديك له خه لكى به هه نديكى ترى له ناو نه بات، هه ر هه موو سه ر زه وى پر ده بيت له تاوان و خراپه، به لام خوا فه زل و ريزى زوره بو هه موو گروى ئاده ميزاد (به شيوه يه كى گشتى هه ميشه سنوريك بو فه سادو تاوان داده نيئ).

(۲۵۲) ئا ئه وانسه ي كه باسكران ئايات و به لگه و موعجيزه ي خواى گه و رهن به راستى و دروستى به سه ر تو دا ده يخويينه وه و به راستى تو (ئهى محمد ﷺ) يه كييكت له پيغه مبه رانى خاوه ن په يام. (محمد ﷺ كو تا پيغه مبه رو ريزدار ترينى پيغه مبه رانه).